

Towarzystwo im. WITOLDA LUTOSŁAWSKIEGO
the WITOLD LUTOSŁAWSKI society

ŁAŃCUCH IX
Festiwal Witolda Lutosławskiego

CHAIN IX
The Witold Lutosławski Festival

Warszawa Warsaw
25.01-04.02.2012

www.lutoslawski.org.pl

Festiwal Witolda Lutosławskiego
The Witold Lutosławski Festival

ŁAŃCUCH IX
CHAIN IX

Warszawa
25 stycznia – 4 lutego 2012

Patronat honorowy:
Bogdan Zdrojewski, Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Warsaw
25th January to 4th February 2012

Honorary patronage:
Bogdan Zdrojewski, Minister of Culture and National Heritage

Towarzystwo im. WITOLDA LUTOSŁAWSKIEGO
the WITOLD LUTOSŁAWSKI society
www.lutoslawski.org.pl

Witold Lutosławski i Solveig Kringelborn podczas prawykonania *Chantefleurs i chantefables* na festiwalu Warszawska Jesień w 1991 roku.

Środa **Wednesday** g. **19.00 7.00 p.m.**

25 stycznia
Sala Wielka
Zamku Królewskiego

25th of January
Great Hall of the
Royal Castle in Warsaw

Koncert w 99. rocznicę urodzin Witolda Lutosławskiego **Concert in memory of Witold Lutosławski in 99th anniversary of his birthday**

SOLVEIG KRINGELBORN

sopran *soprano*

IVAR ANTON WAAGAARD

fortepian *piano*

w programie *programme*

Witold Lutosławski [1913-1994] – *Chantefleurs et chantefables* na sopran i fortepian (1989-1990) [w opr. Eugeniusza Knapika – 2007] **20'** *Chantefleurs et chantefables* for soprano and piano [arranged by Eugeniusz Knapik]
La Belle-de-nuit – La Sauterelle – La Véronique – L'Eglantine, l'aubépine et la glycine – La Tortue – La Rose – L'Alligator – L'Angélique – Le Papillon

Arnold Schönberg [1874-1951] – *4 Lieder* op. 2 (1899) **12'**
Erwartung – Schenk mir deinen goldenen Kamm – Erhebung – Waldsonne

[przerwa *intermission*]

Edward Grieg [1874-1951] – *Haugtussa* op. 67 (1895) **26'**
Det syng – Veslemøy – Blåbær-Li – Møte – Elsk – Killingdans – Vond Dag – Ved Gjaetle-Bekken

Chantefleurs et chantefables, jedno z ostatnich dzieł Witolda Lutosławskiego, powstało niemal przez szczęśliwy traf: kompozytor, szukając tekstu do większego utworu wokalnego, który spełniałby jego wielorakie oczekiwania, natknął się na zbiór wierszy dla dzieci Roberta Desnosa i uległ ich czarowi. Powrócił więc w tym cyklu do twórczości autora *Les espaces du sommeil*; trudno też nie dostrzec w nim nawiązania do jego dawniejszych piosenek dziecięcych.

Nowe dzieło okazało się pod wieloma względami zaskakujące – Lutosławski ujawnił w nim nieoczekiwane swoje poczucie humoru, odzwierciedlając żartobliwy charakter tych surrealistycznych wierszyków, czy czasem wręcz rymowanek, opowiadających o kwiatach i zwierzętach. Bezpretensjonalne miniaturki zainspirowały kompozytora do stworzenia cyklu dziewięciu skondensowanych utworów, bardzo zróżnicowanych pod względem faktury, barwy i nastroju. Lutosławski nie zawahał się tu przed sugestywnym odmalowaniem dźwiękami obrazów poetyckich, choć zawsze dotąd odzegnożywał się od jakiegokolwiek ilustracyjności. Scenki przedstawiające kwiaty – *Dziwaczek (Piękność nocy)*, *Weronika (Żabie oczko)*, *Róża* bądź *Arcydzięgiel (Andżelika)* – ujmują liryzmem, a kontrastują z nimi portreciki zwierząt, w których zabawne efekty dźwiękonaśladowcze oddają skakanie konika polnego, ociężałość żółwia, człapanie aligatora albo lot chmary 300 milionów motyli, zlatujących do Châtillon na filizankę bulionu – w ostatniej części cyklu zastosował Lutosławski swoją technikę aleatoryzmu kontrolowanego. Subtelność i poetycki czar muzyki zdają się sugerować, że kompozytor zawarł w niej miejscami treści głębsze, niż wynikałoby to z samego tekstu.

Charakterystyczne dla każdego utworu brzmienie osiągnął Lutosławski poprzez zróżnicowane traktowanie orkiestry kameralnej, z pojedynczą obsadą instrumentów dętych, harfą, fortepianem i bogatym zestawem instrumentów perkusyjnych. Opracowana przez Eugeniusza Knapika wersja *Śpiewokwiatów i śpiewobajek* z fortepianem otworzyła natomiast przed śpiewakami możliwość włączania ich do programów recitali.

Desnos zaznaczył w rękopisie, że jego wierszyki można „śpiewać na jakąkolwiek melodię”, toteż oszałamiające bogactwo wizji muzycznej Lutosławskiego musiałyby go wprowadzić w zdumienie...

Do prawykonania *Chantefleurs et chantefables* Witold Lutosławski zaprosił norweską śpiewaczkę Solveig Kringlebotn. Po raz pierwszy zabrzmiały one w sierpniu 1991 r. na londyńskich Promsach pod dyrekcją kompozytora, a we wrześniu tego samego roku usłyszała je publiczność Warszawskiej Jesieni.

„Zemlinsky jest tym, któremu zawdzięczam niemal całą moją wiedzę o technice i problemach komponowania” – wyznał w r. 1949 Arnold Schönberg. To Zemlinsky wtajemniczył go w świat muzyki Brahmsa i Wagnera, a świadectwem fascynacji ich twórczością są wczesne pieśni Schönberga,

zebrane później w op. 2 i dedykowane, podobnie jak op. 1, właśnie Zemlinsky'emu. Wpływ Brahmsa ujawnia się m.in. w fakturze fortepianowej i ekonomii środków, a Wagnera – głównie w harmonice. Przede wszystkim jednak już tu zauważalna jest tendencja do kształtowania własnego typu ekspresji.

Niezwykle istotne były dla Schönberga teksty literackie, z których czerpał impulsy twórcze. W 1897 roku, po publikacji zbioru *Weib und Welt* Richarda Dehmela, odkrył on dla siebie twórczość jednego z najważniejszych poetów epoki, a przy tym ulubieńca kompozytorów. Do jego wierszy, wydanych w następnych latach, skomponował trzy pieśni, włączone do op. 2, dopełniając go utworem do słów Johanna Schläfa. Odpowiadając Dehmelowi w liście z 1912 r. na słowa podziwu z jego strony (m.in. za *Verklärte Nacht*), napisał: „Pańskie poezje wywarły decydujący wpływ na mój rozwój muzyczny. One zmusiły mnie po raz pierwszy do poszukiwania nowego tonu w mojej liryce”. Schönberg poprzez ciągłe chromatyzmy i alteracje poszerza w pieśniach op. 2 skalę środków harmoniczných, jego wyobraźnię pobudzają też słowne określenia kolorów, dla których usiłuje znaleźć dźwiękowe odpowiedniki – fortepian mieni się wieloma barwami (kompozytor był wszak także utalentowanym malarzem). O charakterze utworów decyduje w nie mniejszym stopniu melodyka, współtworząc nastrój niemal ekstatyczny. Pieśni op. 2, powstałe w końcu 1899 r., doczekały się swych prawykonń oddzielnie, i to dopiero po kilku latach.

Cykl *Haugtussa – Dziewczyna z gór* – uważał Edward Grieg za najlepsze swoje dokonanie w dziedzinie pieśni. Powstał on pod wrażeniem opublikowanego w 1895 r. epickiego poematu Arne Garborga, piszącego w języku nowonorweskim. Z obszernego dzieła, którego bohaterką jest pasterka Veslemøy, wizjonerka, pozostająca w kontakcie z istotami spoza tego świata, Grieg wybrał początkowo 20 wierszy, myślał też o ich opracowaniu z orkiestrą. Ostatecznie powstał cykl złożony z ośmiu pieśni z fortepianem (zachowało się też sześć, które nie weszły w jego skład). Z długiej opowieści poety pozostawił kompozytor właściwie tylko wątek nieszczęśliwej miłości Veslemøy do chłopca z sąsiedztwa, który ją porzuca. Zrozpaczona dziewczyna szuka zapomnienia w górskim strumieniu (co budzi skojarzenia z *Piękną młynarką*). W melodii wokalne Grieg nie wykracza w zasadzie poza diatonikę, z charakterystyczną dla siebie motywiką, kontrapunktując ją pochodami chromatycznymi w partii fortepianu, traktowanego tu bardzo samodzielnie, miejscami w sposób niemal impresjonistyczny.

Grieg dedykował swój utwór szwedzkiej śpiewaczce Dagmar Möller, która wykonała jedynie cztery pieśni. W całości cykl *Haugtussa* przedstawiła po raz pierwszy w 1899 r. w Christianii obdarzona mezzosopranem Eva Nansen, żona słynnego badacza i podróżnika.

Krzysztof Teodorowicz

Chantefleurs et chantefables, one of Witold Lutosławski's last works, was created almost by chance: while looking for a text that would meet his various expectations for a larger vocal piece, he stumbled upon a collection of children's stories by Robert Desnos and was enchanted by them. In this series of pieces, Lutosławski returned to other works by the author of *Les espaces du sommeil*; it is also easy to see hints to his earlier children's songs.

The new piece was surprising in many aspects – Lutosławski presented an unexpected sense of humor that mirrored the wit of these surreal poems, often simple rhymes about flowers and animals. These unpretentious miniatures inspired the composer to create a series of nine condensed pieces that varied in texture, hue and ambiance. Lutosławski bravely undertook painting a suggestive musical piece based on poetic visions, although he had shunned illustrative forms earlier. The scenes present flowers *La Belle-de-nuit*, *La Véronique*, *La Rose* or *L'Angélique* are lyrically moving and in contrast with the animal portraits, where humorous onomatopoeic effects represent a cricket hopping, a slow turtle, an alligators wobbly gait or the flutter of 300 million pairs of butterfly wings flying to Châtillon for a sip of stock – in the last part of the series Lutosławski employed his controlled aleatorism technique. The subtlety and poetic charm of the music seems to suggest that in some fragments the composer also wove into his work deeper concepts than those encompassed by the text itself.

Lutosławski attained a different sound for each piece using a varied approach to the chamber orchestra with single wind instruments, a harp, piano and a rich ensemble of percussion instruments.

A new version of *Chantefleurs et chantefables* by Eugeniusz Knapik allows the inclusion of songs in recital programs. Desnos wrote in his manuscript that the rhymes can be 'sung to any tune'; imagine his reaction to Lutosławski's rich musical interpretation.

Witod Lutosławski invited Norwegian singer Solveig Kringlebotn for the first performance of *Chantefleurs et chantefables*. The piece was presented in August 1991 in London Proms, directed by the composer. It was also performed for the Warsaw Autumn audience in September of the same year.

'I owe nearly all my knowledge of composing issues and technique to Zemlinsky' – Arnold Schönberg professed in 1949. It was Zemlinsky who introduced him to the secrets of Brahms' and Wagner's musical world, proof of this can be found in Schönberg's early songs, later collected in op. 2 and dedicated to (like op. 1) Zemlinsky. Brahms' influence is visible, among other places, in the piano texture and economics of means of expression, while Wagner's influence prevails in harmonics. A tendency towards forming his own type of expression nonetheless becomes increasingly evident.

The texts from which Schönberg derived creative impulses were of

great importance to him. In 1897, after the publication on Richard Dehmel's *Weib und Welt* collection, Schönberg discovered one of his epoch's greatest poets, who was at the same time a favorite among composers.

In the following years he composed three songs for his poems, included in op. 2, with a closing piece to Johannes Schlaf's lyrics. In reply to Dehmel's letter of praise from 1912 (for, among others, *Verklärte Nacht*), he wrote: 'Your poetry had a decisive influence on my musical development. For the first time, they made me search for new tones in my lyrics'. Through continuous chromatics and alterations Schönberg expands the scale of harmonic methods in op. 2. His imagination is also sparked by verbal descriptions of colors, for which he tries to find musical counterparts – the piano paints a variety of hues (the composer was also a talented painter). The character of the pieces is decided in no lesser degree by the melodies through which an almost ecstatic ambiance is established. Songs from op. 2 that were written after 1899 had their premiere performances separately and several years later.

Edward Grieg considered the *Haugtussa – The highland girl* series to be his best work as far as songs are concerned. It was strongly influenced by the 1895 epic poem by Arne Garborg, who wrote in New Norwegian. Grieg at first chose 20 poems from the lengthy work about the shepard Veslemøy and thought to compose orchestral adaptations. Finally, a series of eight piano songs were created (there are also six other pieces that were not included in the final compilation). The composer focused on Veslemøy's unfulfilled love to a neighboring boy. After being shunned, the girl seeks to forget her lost love in a mountain brook (which is reminiscent of *Die schöne Müllerin*). Grieg does not exceed diatonic scale in his vocal melodies, with his trademark use of motifs counterpointed by chromatic progression by the piano, which is treated individually, almost in an impressionist manner.

Grieg dedicated the piece to Swedish singer Dagmar Möller, who performed only four songs. The entire *Haugtussa* series was presented for the first time in 1899 in Christiania by mezzosoprano Eva Nansen, wife of the famous researcher and explorer.

Krzysztof Teodorowicz

WITOLD LUTOSŁAWSKI

Chantefleurs et chantefables

(słowa lyrics Robert Desnos)

La Belle-de-nuit

Quand je m'endors et quand je rêve
La belle-de-nuit se relève.
Elle entre dans la maison
En escaladant le balcon,
Un rayon de lune la suit.
Belle-de-nuit, fleurs de minuit.

La Sauterelle

Saute, saute sauterelle,
Car c'est aujourd'hui jeudi.
Je sauterais, nous dit elle,
Da lundi au vendredi.
Saute, saute, sauterelle,
A travers tout le quartier.
Sautez donc, madmoiselle,
Puisque c'est votre métier.

La Véronique

La véronique et le taureau
Parlaient ensemble au bord de l'eau.
La taureau dit: 'Tu es belle',
La véronique: 'Tu es bau'.
La véronique est demoiselle
Mais le taureau n'est que taureau.

L'Eglantine, l'aubépine et la glycine

Eglantine, aubépine,
Rouge, rouge, rouge et blanc.
Glycine,
L'oiseau vole en enchantant.
Eglantine, aubépine,
Bouge, bouge, bouge et vlan!
Glycine,

Śpiewokwiaty i śpiewobajki

(przełożył Wiesław Powaga)

Piękność nocy

Kiedy zapadam w sen i śnię,
to piękność nocy budzi się.
Wjeżdża do domu
przez okno balkonu
w księżycowej karocy –
piękność nocy, kwiat północy. . .

Konik polny

Skacz, skacz koniku polny,
Dzisiaj przecie dzień wolny.
Skoczę – mówi – na początek
z poniedziałku na piątek.
Skacz, skacz pasikoniku
po zielonym trawniku.
Skacz pięknie a wysoko
Ku białym obłokom.

Przetacznik – weronika

Raz weronika z bykiem
gawędzili nad strumykiem.
Byk powiedział: „Jesteś piękną”.
Weronika: „Co za wdzięk”.
Weronika jest panienką.
Byk zaś bykiem – choćby pękł.

Dzika róża, głóg, wistaria

Dzika róża, głóg –
czerwone, czerwone, czerwone i biel.
Wistaria –
Przeleciał ptak i taka aria:
dzika róża, głóg –
leci, leci, leci – łup!
Wistaria –

L'Angélique

Ravissante angélique,
La mésange a chanté,
Disant dans sa musique
La douceur de l'été.
Angélique du soir,
Mésange des beaux jours,
Angélique d'espoir,
Angélique d'amour.

Le Papillon

Trois cent million de papillons
Sont arrivés à Châtillon
Afin d'y boire du bouillon.
Châtillon-sur-Loire,
Châtillon-sur-Marne,
Châtillon-sur-Seine.
Plaînez les gens de Châtillon!
Ils n'ont plus d'yeux dans leur bouillon
Mais des millions de papillons.
Châtillon-sur-Loire,
Châtillon-sur-Marne,
Châtillon-sur-Seine.

ARNOLD SCHÖNBERG

4 Lieder op. 2

Erwartung

(słowa lyrics Richard Dehmel)

Aus dem meergrünen Teiche
neben der roten Villa
unter der toten Eiche
scheint der Mond.

Wo ihr dunkles Abbild
durch das Wasser greift,
steht ein Mann und streift
einen Ring von seiner Hand.

Dzięgiel – anzelika

Czarująca anzeliko –
sikorka śpiewała,
słodczyz lata mieszała
ze swoją muzyką.
Anzeliko zmierzchu,
sikorko pięknych dni,
anzeliko nadziei,
i miłosnych westchnień.

Motyle

Raz motyli trzysta milionów
zleciało się do Chatillonu
Na filiżankę bulionu.
Chatillon-nad-Loarą,
Chatillon-nad-Marną,
Chatillon-nad-Sekwaną.
Biedni ludzie z Chatillonu!
Tłuste perełki im znikły z bulionu!
Za to motyli mają trzysta milionów.
Chatillon-nad-Loarą,
Chatillon-nad-Marną,
Chatillon-nad-Sekwaną.

Oczekiwanie

(przełożył Antoni Buchner)

Z zielonego jak morze stawu,
blisko willi czerwonej,
spod martwego dębu
świeci księżyc.

Gdzie dębu ciemne odbicie
przecina wody toń,
on stoi i zrzuca pierścień
ze swej dłoni.

Drei Opale blinken;
durch die bleichen Steine schwimmen
rot und grüne Funken
und versinken.

Und er küßt sie,
und seine Augen leuchten
wie der meergrüne Grund:
ein Fenster tut sich auf.

Aus der roten Villa
neben der toten Eiche
winkt ihm eine bleiche
Frauhand...

Schenk mir deinen goldenen Kamm

(Jesus bettelt)

(słowa lyrics Richard Dehmel)

Schenk mir deinen goldenen Kamm;
jeder Morgen soll dich mahnen,
daß du mir die Haare küßtest.

Schenk mir deinen seidenen Schwamm;
jeden Abend will ich ahnen,
wem du dich im Bade rütest
oh, Maria, oh, Maria!

Schenk mir alles, was du hast;
meine Seele ist nicht eitel,
stolz empfang ich deinen Segen.

Schenk mir deine schwerste Last:
willst du nicht auf meinen Scheitel
auch dein Herz, dein Herz noch legen
Magdalena?

Erhebung

(słowa lyrics Richard Dehmel)

Gib mir nur die Hand,

Trzy opale pobłyskują,
przez bladeść kamieni
płyną skry czerwone i zielone,
nim zatoną.

On je całuje,
jego oczy świecą
niczym morza dno zielone;
otwiera się okno.

Z czerwonej willi,
blisko martwego dębu
przyzywa go blade
ręka kobieca...

Podaruj mi swój złoty grzebień

(Jezus żebrze)

(przełożył Antoni Buchner)

Podaruj mi swój złoty grzebień;
każdy ranek niech ci przypomina,
że masz mi na włosach złożyć pocałunek.

Podaruj mi swoją gąbkę jedwabną,
żebym co wieczora wiedział,
dla kogo bierzesz tę kąpiel,
o Mario!

Podaruj mi wszystko, co masz;
moja dusza nie zna próżności,
z dumą przyjmę twe błogosławieństwo.

Podaruj mi swój ciężar największy:
czyż w przedziale włosów na mojej głowie
nie chcesz złożyć swego serca,
Magdaleno?

Wzlot

(przełożył Arnold Spaet)

Daj mi tylko twoją rękę,

nur den Finger,
dann seh ich diesen ganzen Erdkreis
als mein Eigen an!

Oh, wie blüht mein Land!
Sieh dir's doch nur an,
daß es mit uns über die Wolken
in die Sonne kann!

Waldsonne

(słowa lyrics Johannes Schlaf)

In die braunen, rauschenden Nächte
flittert ein Licht herein,
grüngolden ein Schein.
Blumen blinken auf und Gräser
und die singenden, springenden
Waldwässerlein und Erinnerungen.

Die längst verklungenen:
golden erwachen sie wieder,
all deine fröhlichen Lieder.
Und ich sehe deine goldenen Haare glänzen,
und ich sehe deine goldenen Augen glänzen,
aus den grünen, raunenden Nächten.

Und mir ist, ich läge neben dir auf dem Rasen
und hörte dich wieder auf der glitzblanken Syrinx
in die blauen Himmelslüfte blasen.

In die braunen, wühlenden Nächte
flittert ein Licht, ein goldener Schein.

EDVARD GRIEG

Haugtussa op. 67

(słowa lyrics Arne Garborg)

Jeden palec tylko daj
A za własność uznaj swoją
Cały świat po nieba skraj!

Patrz, jak kwitną moje niwy!
O, rzuć na nie oczu maj,
By się mogły wzniesić wraz z nami
W nadobłoczny słońca kraj!

Słońce leśne

(przełożył Antoni Buchner)

W brunatne, szumiące noce
wdziera się światła promień,
zielonozłoty odcień.
Kwiaty lśnią i trawy,
Śpiewne i skoczne
Strumyki leśne i wspomnienia.

Dawno przebrzmiała,
przebudzone złościście,
wszystkie twoje piosnki radosne.
Widzę, jak twoje złote włosy błyszczą,
widzę, jak twoje złote oczy błyszczą,
spośród zielonych, szumiących nocy

I zda mi się, że leżę obok ciebie na murawie
i słyszę znów jak na rozbłyszczonej syryndze
dmiesz w eter nieba.

W brunatne, ciemność drążące noce
wdziera się światelko, złoty blask.

Dziewczyna z gór

(treść pieśni na podstawie
angielskich przekładów
Beryla Fostera i Lynn Steele:
Kamila Stępień-Kutera)

Czwartek Thursday

g. 19.30 7.00 p.m.

26 stycznia
Studio Koncertowe
Polskiego Radia im. Witolda
Lutosławskiego

26th of January
The Witold Lutosławski
Concert Studio of Polish
Radio

Wspominając Stefana Jarocińskiego

Remembering Stefan Jarociński

BARTOSZ KOZIAK

wiolonczela cello

AGNIESZKA KOZŁO

fortepian piano

w programie **programme**

Witold Lutosławski [1913-1994] – *Wariacja Sacherowska* na wiolonczelę solo (1975) **5'** *Sacher Variation for cello solo*

Ludwig van Beethoven [1770-1827] – *7 wariacji Es-dur na wiolonczelę i fortepian na temat arii „Bei Männern welche Liebe fühlen” z opery „Czarodziejski flet” W.A. Mozarta* (1801) **8'** *7 Variations in E flat Major on 'Bei Männern, welche Liebe fühlen' from 'Die Zauberflöte'*

Jerzy Bauer [1936] – *Sonata w jednej części* na wiolonczelę i fortepian (1982) **7'** *Sonata in One Movement for cello and piano*

Claude Debussy [1862-1918] – *Sonata d-moll* na wiolonczelę i fortepian (1915) **11'** *Sonata in d minor for cello and piano*

Prologue

Sérénade et Finale

[przerwa *intermission*]

Witold Lutosławski [1913-1994] – *Grave. Metamorfozy* na wiolonczelę i fortepian (1981) **8'** *Sacher Variation for cello and piano*

Francis Poulenc [1899-1963] – *Sonata* na wiolonczelę i fortepian (1940-1948) **25'** *Sonata for cello and piano*

Allegro – Tempo di marcia

Cavatine

Ballabile

Finale

Henri Dutilleux [1916] – *Trois strophes sur le nom de Sacher* na wiolonczelę solo (1976) **10'** *Trois strophes sur le nom de Sacher for cello solo*

Un poco indeciso

Andante sostenuto

Vivo

Urodzony przed stu laty, a zmarły w 1980 r. Stefan Jarociński należy do najwybitniejszych przedstawicieli polskiej myśli o muzyce. Jego prace na temat estetyki muzycznej romantyzmu, twórczości Mozarta i muzyki francuskiej (zwłaszcza Debussy'ego) uwodzą pomysłowością, erudycją i literackim wdziękiem. Dwie książki o Debussym uchodzą już za pozycje klasyczne. Podobnie jak autora *Peleasa i Melizandy* Jarociński rozumiał i cenił twórczość Witolda Lutosławskiego, z którym łączyła go także bliska przyjaźń. Właśnie dlatego jubileuszowy *hommage à Jarociński* stał się jednym z ogniw tegorocznego festiwalu „łańcuch”.

Urodzinowy hołd jest jednocześnie swego rodzaju portretem Jarocińskiego. Każda z wybranych kompozycji wiąże się (pośrednio bądź wprost) z tym, co w muzycznej tradycji było mu najbliższe. Usłyszymy więc utwory Francuzów, kompozycje Lutosławskiego, duo jednego z klasyków wiedeńskich, a także nieco debussy'owską sonatę Jerzego Bauera.

Wariacja Sacherowska Lutosławskiego jest wirtuozowską miniaturą na wiolonczelę solo, zamówioną przez Mścisława Rostropowicza, a pomyślaną jako urodzinowy podarek dla szwajcarskiego dyrygenta, Paula Sachera. Podobne zamówienia otrzymali wówczas inni wybitni kompozytorzy (Berio, Boulez, Britten, Dutilleux) – wszystkich poproszono o wysnucie kompozycji z 6-dźwiękowego motywu, będącego muzyczną sygnaturą jubilata (e **S**, **A**, **C**, **H**, **E**, **R**e). Lutosławski zestawił „motyw Sachera” z 6-dźwiękową figurą, która dopełnia go do kompletu dwunastu dźwięków chromatycznych. Wyjściowy materiał ulega pomysłowym przekształceniom, a całość przypomina solową kadencję, którą kompozytor umieścił na początku *Koncertu wiolonczelowego*.

7 wariacji na temat Mozarta to salonowy drobiazg skomponowany przez Beethovena dla wiolonczelisty-amatora, hrabiego von Browne-Camus. Wdzięczny temat wariacji zaczerpnięty został z I aktu *Czarodziejskiego fletu* (duet Papageny i Papagena), stając się obiektem zręcznych, aczkolwiek dość stereotypowych przekształceń. Na uwagę zasługują wariacja IV (jedyna spośród siedmiu, która wyłamuje się z tonacji Es-dur), „poszarpane” figuracje w następnym odcinku, powrót głównej myśli na zakończenie wariacji VII oraz dowcipna puenta.

Sonata Jerzego Bauera – choć zgodnie z tytułem jednoczęściowa – składa się z pięciu epizodów. Pierwszy (wprowadzający) i czwarty (kulminacyjny) wykonuje wiolonczela solo. W drugim i piątym instrumentowi towarzyszy figuracyjne tło. Epizod środkowy, najbardziej ruchliwy, opiera się na charakterystycznym motywie obiegnikowym.

Ów obiegnik, a także następstwa kwintowo-kwartowe, zmienna rytmika i przemienność *arco* – *pizzicato* (epizod II) są zapewne aluzjami do *Sonaty wiolonczelowej* Debussy'ego. Analogiczne pomysły łatwo bowiem wyłowić w utworze Francuza, a sam motyw obiegnikowy pełni nawet

u Debussy'ego rolę spoiwa, przenikając wszystkie części.

Autorowi *Peleasa* wielokrotnie zarzucano, że unika klasycznych schematów konstrukcyjnych i pracy przetworzeniowej (co wielu brało niesłusznie za brak muzycznej logiki). Tymczasem spójność motywiczna *Sonaty* jest niemal brahmsowska, a utwór niejedną cechą dzieli z klasycznym cyklem sonatowym. Rodzajem scherza z triem jest kapryśna część środkowa (mówiono o niej: „Pierrot dąsający się na Księżyc”); finał to rondo, a patetyczny i liryczny *Prolog* brzmi jak wspomnienie po allegrze sonatowym. Elementy klasyczne krzyżują się w *Sonacie* z barokowymi – bardzo wyraźna zdaje się tu fascynacja muzyką Rameau i Couperinów.

Po śmierci Jarocińskiego Witold Lutosławski uczcił pamięć przyjaciela, komponując *Grave*, utwór oparty na motywie $d - a - g - a$, symbolizującym las w I akcie *Peleasa i Melizandy*. Wyszuta z tych dźwięków melodia (stopniowo rytmicznie rozdrabniana i przesuwana po kole kwintowym) pojawia się w głosie wiolonczeli. W partii fortepianu towarzyszą jej dwa wątki: akordowe *continuum* i melodia poboczna. Podobny 3-elementowy układ pojawia się w II części *Muzyki żałobnej* – również w kontekście funeralnym i również z określeniem „metamorfozy”.

Każda z czterech części *Sonaty* Francisa Poulenca ma budowę trójdzielną, z kontrastującym ogniwem środkowym. Dominuje w utworze typowa dla kompozytora melancholia, której źródeł trzeba szukać u Johannes Brahmsa z jednej i Erika Satie z drugiej strony. Do pary patronów dołączają Ravel i Debussy: *Cavatina* rozpoczyna się cytatem z wolnej części Ravelowskiego *Koncertu G-dur*, a początek finału nawiązuje do akordowego „czoła” *Sonaty wiolonczelowej* Debussy'ego.

Trois strophes Henriego Dutilleux to – podobnie jak *Wariacja Sacherowska* – jeszcze jedna świeczka na urodzinowym „torcie Sachera”. Również Dutilleux oparł swój utwór na 6-dźwiękowej sygnaturze jubilata. Wplątał ją przy tym w skomplikowaną sieć powtórzeń i odbić („rymów”, jak sam je nazwał w komentarzu). Związek *Wariacji* Lutosławskiego z jego *Koncertem* znajduje tu swoją analogię – *Trois strophes* są echem utworu *Tout un mond lointain*, wirtuozowskiego koncertu na wiolonczelę z orkiestrą.

Marcin Krajewski

Born a hundred years ago (died 1980), Stefan Jarociński is one of the most prominent representatives of the Polish musical thought. His papers on the music aesthetics of Romanticism, the works of Mozart and French music (and Debussy's compositions in particular) enchant the readers with their ingenuity, erudition and literary appeal. His two books on Debussy have already become classics. Like in the case of the author of *Pelléas et Mélisande*, Jarociński also understood and appreciated the works of Witold Lutosławski who was his close friend. This is the reason why the anniversary *hommage à Jarociński* has become one of the elements of this year's 'Łańcuch' festival.

This anniversary homage is also an attempt at Jarociński's portrait. Each of the compositions selected to be featured in the festival is – directly or indirectly – related to what he cherished the most in the music tradition. Therefore, we will have an opportunity to listen to the works of French composers, some pieces by Lutosławski, a duo of one of the Viennese classics, and a Debussy-like sonata by Jerzy Bauer.

Lutosławski's *Sacher Variation* is a virtuosic short piece for solo cello commissioned by Mstislav Rostropovich, and intended as a birthday gift for Swiss conductor Paul Sacher. Similar pieces were also commissioned to other great composers at that time (Berio, Boulez, Britten, Dutilleux): all of them were asked to derive a composition from a 6-sound motif that represented the famous conductor's music signature (e **S**, **A**, **C**, **H**, **E**, **R** e). Lutosławski juxtaposed the 'Sacher motif' with a 6-sound figure that complemented it to form a set of twelve chromatic pitches. The baseline material is ingeniously transformed throughout the piece the entirety of which recalls a solo cadence that the composer placed at the beginning of the *Cello concerto*.

Seven Variations on Mozart is a charming little piece composed by Beethoven for an amateur cellist, Count Johann von Browne-Camus. The graceful theme for the variations was taken from the first act of the *Magic Flute* (duet of Papagena and Papageno) to become the object of skilful however rather stereotypical transformations. Special attention should be paid to variation No. 4 (the only variation among seven that does not follow the E-flat major scale), 'jagged' figurations in the following instalment, the return of the main theme at the end of variation No. 7 and the humorous culmination.

Although its title suggests one-part structure, *Sonata* by Jerzy Bauer is made up of five episodes. The first episode (introduction) and the fourth episode (culmination) are performed by solo cello. The second and fifth episodes feature the instrument accompanied by a figurative background. The middle, most dynamic episode is based on a characteristic groppo motif.

The groppo motif and the fifths and fourths that follow, the changing rhythmic and alternation of *arco* and *pizzicato* (episode II) are most probably allusions to Debussy's *Cello Sonata*. Similar ideas are easily found in the French composer's piece, and the grupetto motif itself becomes Debussy's bind that penetrates all the parts of it.

The author of *Pelléas et Mélisande* was often accused of avoiding

classical structural models and working on transformations (which was wrongly perceived by many as lack of musical logic). Yet, the consistency of motifs in *Sonata* is almost as strong as in Brahms' pieces and the composition has a number of features of a classical sonata cycle. A kind of scherzo with a trio is the whimsical middle part (often referred to as the 'Pierrot angry with the moon'); while the finale is a roundelay and the pompous and lyrical *Prologue* is reminiscent of the sonata allegro. Classical elements in the *Sonata* are intertwined with Baroque components, strongly highlighting the fascination with the music of Rameau and the Couperin's.

When Jarociński died, Witold Lutosławski commemorated his friend with *Grave*, a composition based on the $d - a - g - a - a$ motif that symbolised the woods in the first act of *Pelléas et Mélisande*. The melody that unfolds from these sounds (gradually broken into smaller rhythms and moved along the circle of fifths) appears in the voice of the cello. In the piano part, it is accompanied by two threads: an accordion *continuum* and a secondary melody. A similar three-element structure appears in part 2 of the *Funeral Music*, also in the funeral context and also with the notion of transformation.

Each of the four parts of Francis Poulenc's *Sonata* has a three-part structure, with a contracting middle element. The piece is dominated by melancholy that is characteristic of the composer, and that can be traced to Johannes Brahms on one hand and to Erik Satie on the other. The pair of patrons is joined by Ravel and Debussy: *Cavatina* begins with a quote from the slow part of Ravel's *Concerto in G major*, while the beginning of the finale refers to the chord beginning of Debussy's *Cello Sonata*.

Trois strophes by Henri Dutilleux is – like *Sacher Variation* – another candle on Sacher's 'birthday cake'. Dutilleux, too, based his composition on the 6-sound signature of the composer. He embedded it in a complex chain of reiterations and reflections ('rhymes' as he called them in his commentary). The relationship between Lutosławski's *Variation* with his *Concerto* finds an analogy – *Trois strophes* echo the *Tout un mond lointain* piece, a virtuosic concerto for cello and orchestra.

Marcin Krajewski

Piątek Friday

g. 19.30 7.00 p.m.

27 stycznia
Studio Koncertowe
Polskiego Radia im. Witolda
Lutosławskiego

27th of January
The Witold Lutosławski
Concert Studio of Polish
Radio

KLAUDIUSZ BARAN

akordeon/akordeon basowy **accordion/bass accordion**

KWARTET 'OPIUM' 'OPIUM' QUARTET

Dawid Lubowicz – I skrzypce **I violin**

Anna Szalińska – II skrzypce **II violin**

Magdalena Małecka – altówka **viola**

Olga Łosakiewicz-Marcyniak – wiolonczela **cello**

GRZEGORZ KRAWIEC

gitara **guitar**

JAROSŁAW KUTERA

akordeon **accordion**

ZDZISŁAW PIERNIK

tuba **tuba**

ALINA RATKOWSKA

klawesyn **harpsichord**

KRZYSZTOF ŻEBROWSKI

tuba **tuba**

w programie **programme**

Andrzej Krzanowski [1951-1990]

- *Oda* na akordeon (1979) **7'** *Ode for accordion*
- *Sonata per tuba sola* (1978) **16'**
- *Wiatr echo niesie po polanie* na akordeon i klawesyn amplifikowany (1981) **10'**
The Wind Carries the Echo over the Glade for accordion and amplified harpsichord
Wiatr The Wind
Echo The Echo
Na polanie On the Glade
- *Relief VI* na akordeon basowy amplifikowany (1986) **12'** *Relief VI for amplified bass accordion*

Grażyna i Andrzej Krzanowscy – *Rapsodia* na akordeon (1983) **6'** *Rhapsody for accordion*

[przerwa *intermission*]

Andrzej Krzanowski

- *III Kwartet smyczkowy* (1988) **30'** *String Quartet no. 3*
Animato con passione. Largo. Lento dolcissimo
Animato con bravura. Moderato
Moderato
- *Sonata* na gitarę (1990) **12'** *Sonata for guitar*

Andrzej Krzanowski, choć autor kompozycji na przeróżne instrumenty solowe lub składy instrumentalne, jako swój sposób najważniejszy muzycznej komunikacji wybrał akordeon. A może to akordeon wybrał Krzanowskiego? „Wychowałem się w małym miasteczku – wspominał kompozytor w wywiadzie pod koniec lat 70. – w którym było tylko dwóch nauczycieli muzyki – jeden uczył na skrzypcach, drugi na akordeonie. Ponieważ każdy chłopiec marzy o tym, żeby grać sobie czy grać w zespole, no więc zamarzyłem sobie, żeby zostać akordeonistą”.

Szczególnie i wyróżniające Krzanowskiego skupienie na akordeonie, instrumencie o przebogatyh możliwościach kolorowania dźwięku, bulgoczącego od alikwotów, pełnego stukotu guzików i westchnień miecha, stało się istotnym elementem jego brzmieniowego wszechświata, który inkrustowany dodatkowo jeszcze tekstami lub krótkimi motywami odtwarzanymi z taśmy, wpisywanymi w partyturę syrenami oraz efektami na poły perkusyjnymi, takimi jak pocieranie smyczkiem talerzy, w całości podporządkowany został (by powtórzyć za Andrzejem Chłopeckim) „jakościom wyrazowym: skrajnemu dramatyzmowi z jednej strony (...), z drugiej zaś równie skrajnemu liryzmowi, kontemplacji, głębokiemu skupieniu (...). To właśnie u Krzanowskiego (...) do głosu dochodzi kategoria wzruszenia, uczuciowości jako cel muzyki”.

Barwa, intensywność, emocje – podawane bezpośrednio, pozbawione nawiasu, dosłowne, a także skrajne – zdają się w twórczości Krzanowskiego kategoriami nieomal formotwórczymi, dyktującymi dopiero szczegółowe warunki istnienia rytmowi czy tonalności, decydującymi o rozczłonkowaniu utworu na odcinki bądź fazy. „Każdego muzyka ponosi pewien żar – mówił Krzanowski, wywodząc swe kompozycje od improwizacji – w momencie, kiedy już mu nie wystarcza samo ćwiczenie utworów uznanych. Trzeba się rozprężyć na granii swojej jakiejś wizji”.

Wizje te kompozytor realizował wielorako. Pochodząca z 1979 roku *Oda* na akordeon solo rozwija się w czterech przeważnie dwuczęściowych fazach, których chromatyczne zagęszczenie ostatecznie łagodzone jest modalnym akordem – podobnie podłoże tonalno-harmoniczne stanowi istotną cechę napisanego w 1988 roku *III Kwartetu smyczkowego*. Trzyczęściowym utworem na akordeon i klawesyn amplifikowany *Wiatr echo niesie po polanie* (1981) rządną kontrasty: eufoniczna, ostinatowa, korzystająca miejscami z techniki imitacyjnej pierwsza część *Echo* zderzona zostaje z dysonansowym, wykorzystującym szczególnie efekty artykulacyjne – takie jak tremolo miechem czy *vibrato* – ogniwem zatytułowanym *Wiatr* („angażuję całe ciało wykonawcy do grania” – wyjaśniał Krzanowski), trzeci zaś fragment, *Na polanie*, to zbiór harmonicznch struktur docierających ostatecznie do wzbogaconego sekstą akordu D-dur. Wewnętrzny podział i sprzeczności należą też do naczelných zasad kształtowania form pozornie jednoczęściowych, takich jak *Sonata* na tubę

solo, w której wyróżnić można aż dziesięć odcinków, zawsze przeciwstawnych sobie pod względem tempa.

Poszukiwania nowych brzmień, które zapewne legły u podstaw utworu na nietypowy skład instrumentalny wspomnianej wersji B kompozycji *Wiatr echo niesie po polanie* (powstała w tym samym 1981 roku wersja A zaplanowana jest na dwa akordeony), wydają się (paradoksalnie może) tym bardziej istotne w przypadku solowego *Reliefu VI* – napisany w 1986 roku stanowi jeden z nielicznych w literaturze przykładów solistycznego potraktowania akordeonu basowego – ciekawy ten utwór wciąż jest zresztą niezmiernie rzadko (lub prawie nigdy) wykonywany, podobnie jak duża część dorobku Krzanowskiego, w tym należąca do ostatnich dzieł kompozytora *Sonata* na gitarę (1990) czy napisana wspólnie z żoną Grażyną Krzanowską *Rapsodia* na akordeon (1983).

Choć twórczość Krzanowskiego dzielić można na etapy, wydaje się, że ostatecznie jest ona konstelacją – a może organizmem – bardzo spójną i co więcej, w swej pasji, żarliwości i uczuciowości, ze wszech miar logiczną. Krzanowski przemawia językiem muzycznym silnie indywidualnym i niepodrabialnym, samodzielny, lecz nie zamknięty ani nie hermetyczny. To, co ma być wypowiedziane, zostaje tu wypowiedziane po prostu. „(...) mieszkając w Czechowicach, po prostu żyję i oddycham w rytm miecha akordeonu” – powiada Krzanowski.

Kamila Stępień-Kutera

Although he authored a number of compositions for a variety of solo instruments or instrumental ensembles, Andrzej Krzanowski chose the accordion to become his main means of musical expression. Or was it the accordion that chose Krzanowski? 'I grew up in a small town', recalled the composer in an interview at the end of the 1970s, 'that had only two music teachers: one of them taught the violin, the other taught the accordion. And because every boy wants to play solo or in a band, I decided to become an accordionist'.

The specific and unusual focus of Krzanowski on the accordion that has a plethora of possibilities to modulate the sounds which gurgle from harmonics, clatter from the keys and sigh with the bellows, has become a trademark of the artists' tonal universe; a universe that was adorned with lyrics or short motifs played from a tape, sirens embedded in the score and percussion-like effects such as rubbing cymbals with a bow, has become totally dominated by (to quote the opinion of Andrzej Chłopecki) 'expressive qualities that are extremely dramatic on one hand (...), and equally extremely lyrical, contemplative and deeply meditative on the other (...). It is in Krzanowski's music (...) that the

category of emotion or emotionality emerges as the purpose of music’.

The tone, the intensity, the emotions – that are conveyed directly, without parentheses, that are literal and extreme – seem to become form-determining categories in Krzanowski’s works, dictating the specific conditions for the rhythm or tonality, deciding about the division of the work into fragments or phases. ‘Every musician is driven by a fire’, said Krzanowski deriving his compositions from improvisation, ‘when practising recognised works becomes insufficient for him. You need to seek relaxation in playing one of your visions’.

The composer realised the visions in a multitude of ways. His 1979 *Ode* for solo accordion develops in four usually two-part phases whose chromatic intensity is smoothened with a final modal chord. A similar tonal and harmonic basis is an important characteristic of the *String quartet No. 3* written in 1988. The three-part composition for accordion and amplified harpsichord called *The Wind Carries the Echo over the Glade* (1981) is driven by contrasts: the euphonic, ostinato-based and imitative at times first part of the *Echo* clashes with the part called *Wind* that is based on dissonance and uses specific means of articulations such as a bellows tremolo or vibrato (‘I engage the musician’s entire body in playing’, as Krzanowski explained), while the third part – the *Glade* – was a set of harmonic structures that culminate in a D major chord with a sixth. Internal division and contradictions are also the basic principles of making seemingly one-part forms such as the *Sonata* for solo tuba where you can find as many as ten parts that are always contradictory to each other in terms of the tempo.

The pursuit of new sounds that underlies the composition for such an uncommon set of instruments in the said version B of *The Wind Carries the Echo over the Glade* (version A written also in 1981 is for two accordions) seem (perhaps paradoxically) even more important in the case of the solo *Relief No. 6*. The piece, written in 1986, has become one of the few examples in literature of a solo approach to baritone accordion. This interesting composition is still extremely rarely (or almost never) performed, just as the majority of Krzanowski’s works, including one of the last of his pieces *Sonata* for guitar (1990) or *Rhapsody* for accordion that he wrote with his wife Grażyna Krzanowska (1983).

Although Krzanowski’s work can be classified into stages, it seems a constellation – or even a body – of pieces that is highly consistent and – in its passion, fervency and emotion – logical by all means. Krzanowski speaks a music language that is strongly individual and inimitable, independent but not closed or hermetic. What is to be said, is said just like that. ‘(...) here in Czechowice, I just live and breathe to the rhythm of my accordion’s bellows’, said Krzanowski.

Kamila Stępień-Kutera

Sobota Saturday
g. 19.30 7.00 p.m.

28 stycznia
Studio Koncertowe
Polskiego Radia im. Witolda
Lutosławskiego

28th of January
The Witold Lutosławski
Concert Studio of Polish
Radio

PIERRE-ANDRÉ VALADE

dyrygent **conductor**

**NARODOWA ORKIESTRA SYMFONICZNA
POLSKIEGO RADIA W KATOWICACH
POLISH NATIONAL RADIO SYMPHONY
ORCHESTRA IN KATOWICE**

w programie **programme**

Witold Lutosławski [1913-1994] – *Interludium* (1989) **6'** *Interlude*

Magnus Lindberg [1958] – *Aura (In memoriam Witold Lutosławski)*
w czterech częściach (1994) **35'** *Aura (In memoriam Witold Lutosławski)*
in four movements

[przerwa *intermission*]

Henri Dutilleux [1916] – *The Shadows of Time* (1995-1997) **24'**

Les heures

Ariel maléfique

Mémoire des ombres

(‘Pour Anne Frank et pour tout les enfants du monde, innocents’)

Interlude

Vagues de lumière

Dominante bleue?

Witold Lutosławski [1913-1994] – *Wariacje symfoniczne* **9'**
Symphonic Variations

Interludium na orkiestrę Witolda Lutosławskiego uważa się za jeden z najbardziej niezwykłych i tajemniczych utworów w dorobku kompozytora. A jest to przecież dzieło trwające zaledwie sześć minut, w dodatku o, jak się wydaje, bardzo użytecznej genezie. Lutosławski pragnął umożliwić wykonanie na jednym koncercie *Partity* oraz *Łańcucha II* – dwóch utworów orkiestrowych z koncertującymi skrzypcami w roli głównej. Ich zestawienie obok siebie nie wydawało mu się właściwe, dlatego przedzielił je kompozycją o wybitnie statycznym, nierozwojowym charakterze, pozbawioną kulminacji i napięcia. Zamiast swoistej dla Lutosławskiego formy jako procesu w *Interludium* spotkamy koncepcję muzyki jako stanu – mogącej trwać bez początku i bez końca. Proste rozwiązanie fakturalne polegające na połączeniu stojących współbrzmień w instrumentach smyczkowych z ornamentami rzucanymi (głównie) w instrumentach dętych przywodzą na myśl przypominane w kontekście *Interludium* już wielokrotnie *The Unanswered Question* Charlesa Ivesa, ale również wspomniane rzadko *Holzwege* Tomasza Sikorskiego. Od bliskości techniczno-kompozytorskiej ważniejsze jest jednak pokrewieństwo ekspresji – tytuły obu utworów sugerujące filozoficzną medytację pomagają uchwycić sens kompozycji Lutosławskiego.

Najpoważniejszy z wczesnych utworów Lutosławskiego wywoływał na przestrzeni lat różne reakcje. Witold Maliszewski przyznawał, że *Wariacje symfoniczne* autorstwa jego najwybitniejszego ucznia są dla niego muzyką zbyt trudną, a nawet brzydką. Badacze twórczości Lutosławskiego odnajdywali w tym utworze ślady fascynacji dorobkiem Igora Strawińskiego czy Karola Szymanowskiego. Natomiast z perspektywy słuchaczy widoczny jest raczej fakt wspaniałego talentu dwudziestopięcioletniego kompozytora w zakresie operowania orkiestrą symfoniczną. Zamknięty w dziesięciu taktach prosty temat jest punktem wyjścia bardziej dla przekształceń kolorystycznych niż harmonicznym. W jednoczesnym dziele wyróżnimy kilka kontrastujących ze sobą segmentów – np. pierwsza powolna wariacja sąsiaduje z grupą wariacji utrzymanych w tempach szybkich. Uwagę zwraca również fugato w instrumentach dętych drewnianych oraz efektowny finał stanowiący kulminację dzieła.

Postawa artystyczna Henriego Dutilleux, nestora francuskich kompozytorów współczesnych, uważana jest za szczególnie bliską estetyce Lutosławskiego. Umiarkowany modernizm obu twórców, kolorystyczne wyrafinowanie ich dzieł oraz szczególna dbałość o ekspresję sprawia, że utwór Dutilleux pojawia się w sąsiedztwie muzyki autora *Gier weneckich* po raz kolejny. Tym razem usłyszymy pochodzące z roku 1997 *The Shadows of Time*. Kluczową dla poznania dzieła informację odnajdziemy w trzeciej części zadedykowanej przez kompozytora „Annie Frank oraz wszystkim niewinnym dzieciom świata (1945-1995)”. W segmencie tym jedno lub troje dzieci śpiewa melodię nawiązującą w charakterze do chorału gregoriańskiego na słowach

„Dlaczego my?” oraz „Dlaczego gwiazda?”. Dyskretna aluzja do żółtych gwiazd noszonych na ubraniach przez Żydów podczas II wojny światowej odsłania zasugerowane w bardzo subtelny sposób kommemoratywne przesłanie dzieła.

Aura (In memoriam Witold Lutosławski) Magnusa Lindberga stanowi jeden ze składników całkiem sporej kolekcji utworów powstałych dla uczczenia pamięci polskiego kompozytora. Fiński twórca, dowiedziawszy się o śmierci Witolda Lutosławskiego, postanowił poświęcić mu kompozycję na wielką orkiestrę symfoniczną, nad którą właśnie pracował – tym bardziej że jego zdaniem koncepcja wielkiej formy dwuczęściowej Lutosławskiego jest jedną z oryginalnych i klarownych idei formalnych w muzyce współczesnej. Forma staje się zatem centralnym problemem tej potężnej, ponadczterdziestominutowej kompozycji. W przebiegu jednoczęściowego utworu wyróżnić możemy cztery większe segmenty – w tym rozbudowany finałowy prowadzący do dramatycznej kulminacji dzieła.

Ślawomir Wieczorek

Lutosławski's orchestra *Interlude* is considered one of his most unconventional and mysterious works. While composed for almost practical reasons, it spans a mere six minutes and seems to have been written to bridge his *Partita* and *Chain II* – two orchestral pieces with a violin playing the leading role. Lutosławski deemed it unfit to play these two pieces one after another, so he created this static composition that can be characterized as non-evolving, with no culmination and no tension. Instead of Lutosławski's trademark process form, *Interlude* presents music as a continuous state that perpetuates without beginning or end. The simple textural solution of linking string harmonies with ornaments thrown in (mainly) by the wind section are not only reminiscent of Charles Ives' *The Unanswered Question* (frequently mentioned when discussing the *Interlude*), but also the less frequently mentioned *Holzwege* by Tomasz Sikorski. Even though similarities in composing technique are revealing, expression brings us closer to grasping the sense of Lutosławski's pieces, as both have titles that suggest philosophical meditation.

The most prominent among Lutosławski's early works evoked varied reactions along the years. Witold Maliszewski admitted that his most gifted student's *Symphonic Variations* are too difficult for him to enjoy, even calling them ugly. Researchers of Lutosławski's music found traces of inspiration spurred by the works of Igor Stravinsky and Karol Szymanowski. Audiences, on the other hand, focused on the twenty-year-old's talented use of symphonic orchestra. The simple theme encapsulated in ten bars is a basis for musical

transformations based more on colour than harmony. The single-part piece contains several contrasting segments – for example, several fast tempo variations can be found next to the first slow one. Also worth noting are the woodwind fugato and the brilliant finale at the culmination.

Henri Dutilleux, the nestor of contemporary French composers, is considered to have a similar sense of aesthetics to that of Lutosławski. Common traits such as moderate modernism, colourful refinement of their works and special focus on expression once again substantiate Dutilleux's piece appearing side by side with those created by the author of *Jeux Vénitiens*. This time we will hear *The Shadows of Time* from 1997. Information key to understanding the piece can be found in the part, which is dedicated to 'Anne Frank and all innocent children of the world (1945-1995)'. In this segment, one or three children sing 'Why us?' and 'Why the star?' in a melody reminiscent of Gregorian chants, hinting discretely at yellow stars worn by Jews during world war II, revealing the commemorative nature of the composition.

Aura (In memoriam Witold Lutosławski) by Magnus Lindberg is one of many components in a quite sizeable collection of works in memory of the Polish composer. Having learned of Lutosławski's death, Lindberg decided to dedicate him a large symphonic orchestra piece he was currently working on. Lindberg believes that Lutosławski's dual-part concept of monumental forms is an original and clear form in contemporary music. Form is the focal point in this grand, over forty minute long composition. The piece has four distinct segments with a developed finale that leads unto the piece's dramatic culmination.

Sławomir Wieczorek

Sobota Saturday

g. 11.00 i 14.00 11.00 a.m. and 2.00 p.m.

4 lutego
Sala Edukacyjna Centrum
Sztuki Współczesnej Zamek
Ujazdowski

4th of February
Education Room of Centre
for Contemporary Art
Ujazdowski Castle

Łańcuszek – spektakle i warsztaty dla dzieci Little Chain – spectacles and workshops for children

TEATRZYK SŁUCHAJ UCHEM PLAY WITH EAR THEATRE

11⁰⁰ – Kusy Janek Little Johnny

Piotr Piszczatowski – (taniec, śpiew, perkusjonalia) dance, singing, percussion)
jako Kusy Janek as Little Johnny

Kaja Prusinowska – (śpiew, taniec, bębenek, drumla) singing, dance, drum,
jew's-harp) jako Mama Bredzia as Mother Bredzia

Janusz Prusinowski – (śpiew, skrzypce, lira korbowa, cymbały) singing, violin,
hurdy-gurdy, dulcimer) jako Łojciec as Father

Michał Żak – (flet drewniany, szalამაჟა, okaryna, klarnet) wooden flute, shawm,
ocarina, clarinet) jako Starszy Brat as Elder Brother

14⁰⁰ – Podwórko z mazurkami The Courtyard with Mazurkas

MUZYCY JANUSZ PRUSINOWSKI TRIO

JANUSZ PRUSINOWSKI TRIO MUSICIANS

Janusz Prusinowski, Piotr Piszczatowski, Michał Żak, Piotr Zgorzelski

Kaja Prusinowska,
Ewa Rdzanek

KUSY JANEK

*Gdzie się podział Kusy Janek,
Co chodził z toporkiem,
Co się kijkiem opasywał
A podierał workiem?*

Bohaterem opowieści jest postać znana w dawnej Polsce z licznych tekstów nawiązujących do sowizdrzalskiej poetyki absurdu.

Kusy Janek mieszka w domku z lodu, do ptaszków strzela z piasku, a całe jego obejście jest równie niezwykle jak on. Przychodzi jednak pora, że musi dorosnąć.

Co zrobić, żeby z Janka wyrósł Jan, tak jak Janek niezwykle i ucieszny, a jednak odpowiedzialny i mądry?

Spektakl skonstruowany jest tak, aby dzieci były nie tylko widzami: dajemy im możliwość włączenia się w dawne zabawy, śpiewy i tańce. W czasie wspólnego przeżywania przygód Kusego Janka uczymy dzieci tytułowej piosenki, bawimy się w zabawy taneczne – miotlarza, czarnego barana, jaworowych ludzi – oraz tańczymy z publicznością rozmaite tańce – oberka, chodzonego i wiwata.

PODWÓRKO Z MAZURKAMI

Zapraszamy na „Podwórko z mazurkami” – miejsce, gdzie śpiewa się, tańczy, gra i bawi w potrójny sposób. Mieszkają tam zwierzęta – myszka, kotek, przepiórka, baran, papuga, sroka, lisek, komar i mucha – każde ma swoją piosenkę i ulubioną zabawę.

Do tańca – chodzonego, skakanego, mazurka, oberka – zagra zarówno kapela bardzo starych muzykantów, którzy pamiętają jeszcze małego Chopina, jak i rodzinna orkiestra złożona z uczestników spotkania – rodziców i dzieci.

To niepowtarzalna okazja dla dzieci i rodziców do zapoznania się, zachycenia i radosnego zatracenia w mazurkach.

Mazurki – to taneczna forma muzyczna często utożsamiana z oberkiem, obecna do dzisiaj w tradycji wiejskiej. Dawniej grana, tańczona i śpiewana tak w szlacheckich dworach, miejskich salonach, jak w wiejskich karczmach. Mazurki oparte na rytmice i melodyce ludowej komponował m.in. Fryderyk Chopin.

Aby odkryć piękno i moc mazurków – najpierw mazurka wyklaszczyemy i wyśpiewamy – (bawiąc się dawnymi i współczesnymi piosenkami o różnych zwierzakach), potem mazurka wytupiemy i wytańczymy do muzyki wykonywanej na żywo, a na koniec spróbujemy wspólnie mazurka zagrać.

Janusz Prusinowski

KUSY JANEK OR LITTLE JOHNNY

*Where is Little Johnny,
Who used to walk with a chopper,
Belt himself with a stick,
And lean on a bag?*

The character of the story is a boy known in historical Poland from many texts that referred to the picaresque poetics of absurd.

Kusy Janek, or Little Johnny, lives in a hut of ice, shoots birds with sand and all his surrounding is as unbelievable as he is. However, there comes a time for him to grow up.

What are we supposed to do to make Johnny grow up to be John, equally unusual and funny like the child he is but responsible and wise at the same time?

The performance is designed to include children: we provide them with an opportunity to get involved in traditional plays, chants and dances. Experiencing the adventures of Little Johnny, we teach the children the title song, we take part in dance plays such as 'miotlarz' [Broomstick Man], 'czarny baran' [Black Ram], 'jaworowi ludzie' [Sycamore People] and we dance various dances with the audience, including 'oberek', 'chodzony' – the Polish walking dance, and 'wiwat'.

COURTYARD WITH MAZURKAS

Come to the 'Courtyard with Mazurkas', a place where you sing, dance and have a three-fold fun. It is inhabited by animals such as a mouse, a kitten, a quail, a ram, a parrot, a magpie, a fox, a mosquito and a fly, each of them with a favourite song and a play.

The dances – 'chodzony', 'skakany', 'mazurka', 'oberek' – will be accompanied by the music performed by both a band of very old musicians who remember Chopin as a kid and a family orchestra made up of the event participants, namely the children and their parents.

It is a unique opportunity for children and their parents to learn, relish and lose themselves in the joy of mazurkas.

Mazurkas are a dance music form that is often mistaken for 'oberek' and has survived until present in Polish folk traditions. Historically, it was performed, danced and sang both in manor houses, burgher lounges and village inns. Fryderyk Chopin was one of the composers who wrote mazurkas based on folk rhythms and melodies.

To be able to discover the beauty and the power of mazurkas, we will start by clapping and singing a mazurka (having fun with historical and current songs about animals) following by stamping and dancing a mazurka and culminate with playing a mazurka on various instruments.

Janusz Prusinowski

fot. rabij.com

fot. ksk

fot. Guy Vivien

fot. Morten Krogvold

KLAUDIUSZ BARAN – akordeonista i bandoneonista, urodzony w Przemyślu. Absolwent Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie prof. Jerzego Jurka (1995), studia kontynuował jako stypendysta rządu francuskiego w Conservatoire „Paul Dukas” w Paryżu w klasie prof. Maxa Bonnaya.

Jest laureatem m.in. I nagrody w Ogólnopolskim Konkursie Akordeonowym w Katowicach w 1993 r., I nagrody w Międzynarodowym Konkursie Akordeonowym w Castelfidardo (Włochy) w 1997 r., I nagrody w Międzynarodowym Konkursie Akordeonowym w Paryżu w 1997 r.

Uczestniczył w wielu festiwalach, takich jak Warszawska Jesień, Bydgoski Festiwal Laureatów Konkursów Muzycznych, Forum Lutosławskiego w Filharmonii Narodowej w Warszawie, Festiwal Muzyki Współczesnej „Musica Polonica Nova” we Wrocławiu, Musica Moderna w Łodzi, Festiwal Muzyki Akordeonowej w Kragujevcu (Serbia), Bajani i Bajaniści w Moskwie, Bravo Maestro w Kańskiej Dolnej, Skrzyżowanie Kultur w Warszawie, Festiwal Dialogu Czterech Kultur w Łodzi, EXPO 2008 w Saragossie, Festiwal Muzyki Akordeonowej w Petersburgu, Sezon Kultury Polskiej w Rosji i Tango Festival y Mundial de Baile w Buenos Aires, koncertował też w wielu miastach w Polsce i na świecie.

Jako solista współpracował z orkiestrami w Polsce (w tym zespołami filharmonii: Narodowej, Podlaskiej, Bałtyckiej, Pomorskiej, Rzeszowskiej, Jeleniogórskiej, Zielonogórskiej, Częstochowskiej, Świątokrzyskiej, Szczecińskiej, jak również z NOSPR, Orkiestrą Kameralną Polskiego Radia „Amadeus”, Sinfoniettą Cracovią, Polską Orkiestrą Radiową, Orkiestrą AUKSO, Concerto Avenna, Camerata Academia, Tarnowską Orkiestrą Kameralną, Płocką Orkiestrą Symfoniczną) oraz za granicą (jak Dresdner Philharmoniker, Philharmonie Greiz-Reichenbach, Philharmonie Meinengen, Fresco Sonare, Lwowska Orkiestra „Akademia” i inne).

Wspólnie koncertował z takimi artystami jak: Róby Lakatos, Ivan Monighetti, Julius Berger, Susana Moncayo von Hase, Krzysztof Jakowicz, Konstanty Andrzej Kulka, Tomasz Strahl, Andrzej Bauer, Michał Nagy, Wadim Brodski, Waldemar Malicki, Paweł Gusnar, Royal String Quartet, Kwartet „Bell’Arte”.

W 2009 roku w ramach Amber Road Festiwal w Kaliszu wraz z niemieckim wiolonczelistą Juliušem Bergerem i Orkiestrą Filharmonii Kaliskiej pod dyrekcją Adama Klocka wykonał kompozycję Sofii Gubaiduliny *Sieben Worte* w obecności i z udziałem kompozytorki.

Jest członkiem i założycielem takich zespołów jak: Tangata Quintet, z którym dwukrotnie był nominowany do nagrody Fryderyk (2004, 2005), Machina del Tango i DesOrient.

Jako wykładowca zapraszany na międzynarodowe kursy interpretacji muzycznej (Polska, Francja, Serbia).

W 2003 roku ukazała się jego płyta nagrana dla wytwórni SonyClassical

z solowymi i kameralnymi dziełami Astora Piazzolli, która otrzymała nagrodę Akademii Fonograficznej „Fryderyk 2003” w kategorii „Najlepszy album – muzyka kameralna”.

Dokonał licznych nagrań dla Polskiego Radia i Telewizji, a także muzyki filmowej, teatralnej i rozrywkowej.

Profesor Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie, gdzie od 2011 pełni funkcję dziekana Wydziału Instrumentalnego. Odznaczony Medalem Zasłużony Kulturze „Gloria Artis”.

KLAUDIUSZ BARAN – accordionist and bandoneónist, born in Przemyśl. He graduated from a class of Professor Jerzy Jurek at the Fryderyk Chopin Academy of Music in Warsaw. As a scholarship holder of the French government he continued his studies at Conservatoire ‘Paul Dukas’ in Paris in Professor Max Bonnay’s studio.

He is a prizewinner of such competitions as: The All-Poland Accordion Competition in Katowice (1993, 1st Prize), The International Accordion Competition in Castelfidardo, Italy (1997, 1st Prize), The International Accordion Competition in Paris (1997, 1st Prize).

He participated in numerous festivals, e.g.: The ‘Warsaw Autumn’ Festival, Bydgoszcz Festival of Prizewinners of Music Competitions, ‘Lutosławski’s Forum’ at the National Philharmonic in Warsaw, Festival of Contemporary Music ‘Musica Polonica Nova’ in Wrocław, ‘Musica Moderna’ in Łódź, Accordion Music Festival in Kragujevac (Serbia), ‘Bayan and Bayanists’ in Moscow, ‘Brawo Maestro’ in Kąsna Dolna, The Cross Culture Festival in Warsaw, The Dialogue of Four Cultures in Łódź, ‘EXPO 2008’ in Saragossa, Accordion Music Festival in St. Petersburg, ‘The Polish Culture Season’ in Russia and ‘Tango Festival y Mundial de Baile’ in Buenos Aires. He performed in many concert halls in Poland and abroad.

As a soloist he collaborated with the orchestras in Poland (The National Philharmonic, The Podlasie Philharmonic, The Baltic Philharmonic, The Pomeranian Philharmonic, The Rzeszów Philharmonic, The Jelenia Góra Philharmonic, The Zielona Góra Philharmonic, The Częstochowa Philharmonic, The Świętokrzyska Philharmonic, The Szczecin Philharmonic, Orchestra of the Polish Radio, AUKSO Orchestra, Concerto Avenna, Camerata Academia, Tarnów Chamber Orchestra, Płock Symphony Orchestra), and abroad (Dresdner Philharmoniker, Philharmonie Greiz-Reichenbach, Philharmonie Meinengen, Fresco Sonare, Lviv ‘Akademia’ Orchestra and others).

He performed with such artists as: Roby Lakatos, Ivan Monighetti, Julius Berger, Susana Moncayo von Hase, Krzysztof Jakowicz, Konstanty Andrzej Kulka, Tomasz Strahl, Andrzej Bauer, Michał Nagy, Vadim Brodski, Waldemar Malicki, Alina Ratkowska, Paweł Gusnar, Royal String Quartet, ‘Bell’Arte’ Quartet.

In 2009 at the 'Amber Road Festival' in Kalisz, together with a German cellist Julius Berger, he performed Sofia Gubaidulina's *Sieben Worte* under the baton of Adam Kłoczek – in the presence of the composer, who also participated in it.

He is invited as a lecturer for the international courses of music interpretation (Poland, France, Serbia).

In 2003 his CD was released by the SonyClassical record company with solo and chamber works by Astor Piazzola. The album won the award of the Phonographic Academy 'Fryderyk' 2003 – in the category 'Best Album – Chamber Music'.

He is a professor at the Fryderyk Chopin University of Music in Warsaw, where, since 2011, he is the Dean of the Department of Instrumental Studies.

BARTOSZ KOZIAK ukończył z odznaczeniem „Magna cum Laude” Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie wiolonczeli profesora Kazimierza Michalika i Andrzeja Bauera oraz Conservatoire National Supérieur de Musique de Paris w klasie Philippe’a Mullera.

Jest zwycięzcą III Międzynarodowego Konkursu Wiolonczelowego im. Witolda Lutosławskiego w 2001 r. w Warszawie, a także zdobywcą II nagrody na konkursach w Tongyeong „Isang Yun in Memoriam” (Korea) i w Kijowie – im. Mikola Lysenki. Artysta jest też laureatem oraz zdobywcą nagrody specjalnej na konkursie Praskiej Wiosny, I nagrody na XI Międzynarodowym Konkursie Współczesnej Muzyki Kameralnej w Krakowie i nagród na Konkursach im. Piotra Czajkowskiego w Moskwie oraz ARD w Monachium. W 2003 roku otrzymał nagrodę specjalną Fundacji Kultury Polskiej przyznaną przez Ewę Podleś.

Bartosz Koziak występował m.in. w Konzerthaus w Berlinie, Rudolfinum w Pradze, Cité de la Musique w Paryżu, Teatro Politeama w Palermo, Studiu im. Witolda Lutosławskiego i Filharmonii Narodowej w Warszawie.

Jako solista współpracował z takimi orkiestrami, jak: Filharmonia Narodowa, NOSPR, Sinfonia Varsovia, Sinfonietta Cracovia, Orchestre Philharmonique de Monte Carlo, Münchener Kammerorchester, Praska Filharmonia, orkiestrami radiowymi w Warszawie i Budapeszcie, grywając pod dyrekcją Krzysztofa Pendereckiego, Jana Krenza, Antoniego Wita, Gabriela Chmury, Jacka Kaspszyka i Massimiliana Caldi.

Od 2007 koncertuje w trio ze skrzypaczką Kają Danczowską i pianistką Justyną Danczowską.

Jest zapraszany na liczne festiwale, wśród których znajdują się Warszawska Jesień, Young Euro Classic w Berlinie, Wielkanocny Festiwal im. Ludwiga van Beethovena, Mecklemburg Vorpommern, Musica Polonica Nova, Festiwal Muzyczny w Łańcucie oraz Chopin i jego Europa w Warszawie.

Artysta gra na XIX-wiecznej kopii instrumentu Guadagniniego, na którym

koncertował wybitny polski wiolonczelista Dezyderiusz Danczowski.

BARTOSZ KOZIAK graduated magna cum laude from the cello classes of Professor Kazimierz Michalik and Andrzej Bauer at the Fryderyk Chopin Music Academy in Warsaw. He also studied at the Conservatoire National Supérieur de Musique de Paris in Philippe Muller's studio.

He was the 2001 winner of the Witold Lutosławski International Cello Competition in Warsaw, Poland, and was awarded second place at the International Cello Competition in Tongyeong (Korea) in 2006 ('Isang Yun in Memoriam') and at the 2007 Mikola Lysenko Competition in Kiev. He was also honored with a special award at the Prague Spring Music Festival, first place at the International Contemporary Chamber Music Competition in Krakow, as well as awards at the 2002 International Tchaikovsky Competition in Moscow and the 2005 ARD competition in München. In 2003, he received a special award from the Polish Cultural Foundation, awarded by Ewa Podleś.

He has performed at the Konzerthaus in Berlin, the Rudolfinum in Prague, the Cité de la Musique in Paris, the Teatro Politeama in Palermo, the Witold Lutosławski the and the Warsaw Philharmonic Hall.

As a soloist, Bartosz Koziak has collaborated with the Polish National Philharmonic Orchestra, the Polish Radio Symphony Orchestra in Katowice, Sinfonia Varsovia, Sinfonietta Cracovia, Orchestre Philharmonique de Monte Carlo, the Munich Chamber Orchestra, the Prague Philharmonic Orchestra and with radio orchestras in Warsaw and Budapest conducted by Krzysztof Penderecki, Jan Krenz, Antoni Wit, Gabriel Chmura, Jacek Kasprzyk and Massimiliano Caldi.

Since 2007 he has performed with violinist Kaja Danczowska and pianist Justyna Danczowska in a trio.

He has been invited to perform at renowned festivals, such as Warsaw Autumn, the Young Euro Classic in Berlin, the Ludwig van Beethoven Easter Festival, Mecklenburg Vorpommern, Musica Polonica Nova, the Music Festival in Łańcut and 'Chopin and his Europe' in Warsaw.

He plays on a 19th-century copy of J.B. Guadagnini's instrument, previously used by the outstanding Polish cellist Dezyderiusz Danczowski.

AGNIESZKA KOZŁO należy do grona najbardziej wszechstronnych polskich kameralistów. W 1996 roku wraz z Katarzyną Ewą Sokołowską założyła Ravel Piano Duo, w którym artystki zwyciężyły na konkursach w Marcopoulo (Grecja) w 1996 i na XI Międzynarodowym Konkursie Duetów Fortepianowych w Jeseníku (Czechy) w 1999 (gdzie otrzymały też nagrodę specjalną), a w 2002 zdobyły II nagrodę na konkursie *Premio Valentino Bucchi* w Rzymie. Finalistki konkursów w Caltanissette (Sycylia) 2001 i w San Marino w 2004 r.

Agnieszka Kozło ukończyła z wyróżnieniem Akademię Muzyczną im. Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie fortepianu prof. Bronisławy Kawalla oraz w klasie kameralistyki prof. Mai Nosowskiej.

Również w warszawskiej uczelni odbyła studia podyplomowe pod kierunkiem prof. Jana Ekiera, a następnie, w latach 2001-2005 w Ravel Piano Duo kontynuowała naukę na studiach podyplomowych w Hochschule für Musik und Theater w Rostocku (Niemcy) w klasie mistrzowskiej duetu Hansa-Petera i Volkera Stenzlów. W 2005 roku duet ukończył studia koncertowe (Konzertexam) z najwyższym odznaczeniem.

Artystka od lat współpracuje z wiolonczelistami, partnerując m.in. Andrzejowi Bauerowi, Tomaszowi Strahlowi i Bartoszowi Koziakowi. Zajmuje się również pracą pedagogiczną i uczestniczy w przygotowaniach młodych wiolonczelistów do udziału w największych konkursach wiolonczelowych, takich jak Konkurs im. Piotra Czajkowskiego w Moskwie, Witolda Lutosławskiego w Warszawie (gdzie od 2003 roku jest pianistą konkursu), Dezyderiusza Danczowskiego w Poznaniu, Isang Yuna w Tongyeong w Korei i Praska Wiosna. Wielokrotnie laureatka nagród dla najlepszego pianisty konkursu. Współpracuje również ze znakomitymi artystami na Międzynarodowych Kursach Muzycznych w Polsce i za granicą (prof.: Kazimierz Michalik, Natalia Szachowska, Daniel Veis, Tsuyoshi Tsutsumi, Jens Peter Maintz, Catalin Ilea, Roman Jabłoński, Magdalena Rezler-Niesiołowska, Tomasz Tomaszewski).

Koncertowała m.in. w Niemczech, Rosji, Izraelu, Japonii, Szwajcarii, Hiszpanii, Czechach, Grecji, we Włoszech oraz w Filharmonii Narodowej czy Studio im. Witolda Lutosławskiego

w Polsce. Dokonała nagrań dla Polskiego Radia i płytowych – płyta z udziałem Ravel Piano Duo została uhonorowana nagrodą Akademii Fonograficznej „Fryderyk 2005”.

AGNIESZKA KOZŁO is one of the most versatile Polish chamber musicians. In 1996, together with Katarzyna Ewa Sokołowska, she has founded Ravel Piano Duo which won competitions in Marcopoulo (Greece) in 1996, and XI International Competition of Piano Duets in Jeseník (Czech Republic) in 1999 (where they also won the special award). In 2002 they were awarded second place in the competition *Premio Valentino Bucchi* in Rome. They are finalists of the competitions in Caltanissetta (Sicily) in 2001 and San Marino 2004.

She graduated from the piano class of Professor Bronisława Kawalla and the chamber music class of Professor Maja Nosowska at the Fryderyk Chopin Academy of Music in Warsaw. She continued her postgraduate studies at the same Academy with Professor Jan Ekier. In the years 2001-2005 as a member of Ravel Piano Duo she studied also at the Hochschule für Musik und Theater in Rostock (Germany) in Hans-Peter and Volker Stenzl master studio.

For years now Agnieszka Kozło collaborates with cellists, in a partnership with Andrzej Bauer, Tomasz Strahl and Bartosz Koziak. She is also a teacher and takes part in young cellists preparations for competing in the most important cello competitions like that of Tchaikovsky's in Moscow, Lutosławski's in Warsaw (where since 2003 she is a pianist) Danczowski's in Poznań, Isang Yun's in Tongyeong in Korea, and the Prague Spring. Many times she's been regarded as the best pianist of the competition.

The artist performed in many places (Germany, Russia, Israel, Japan, Spain, Czech Republic, Greece, Italy, and National Philharmonic and Witold Lutosławski Concert Studio of Polish Radio in Poland). She made recordings for the Polish Radio – the CD with Ravel Piano Duo was awarded 'Fryderyk' from the Phonographic Academy in 2005.

SOLVEIG KRINGELBORN, jeden z najsłynniejszych głosów sopranowych Skandynawii ostatnich lat, należy do czołówki śpiewaczek operowych i koncertowych. Powodzenie i uznanie zawdzięcza nie tylko pięknemu głosowi o srebrzystym tonie, lecz także znakomitej prezencji scenicznej. Największą sławę przyniosły jej interpretacje muzyki kompozytorów skandynawskich, na scenie operowej zaś doceniane są zarówno jej możliwości wokalne, jak i talent aktorski.

Solveig Kringelborn występowała na wszystkich najważniejszych scenach operowych świata, m.in. w Paryżu, Mediolanie, Londynie, Wiedniu, Monachium, Nowym Jorku, Barcelonie, Zurychu, Brukseli, Madrycie, Buenos Aires i Berlinie. W samej tylko stolicy Francji wykreowała jedenaście głównych ról w spektaklach operowych, w Metropolitan Opera zaś gościła już pięć razy. Śpiewała na prestiżowym Salzburg Festival, jak również na festiwalu BBC Proms w Royal Albert Hall, Edinburgh Festival, Saito Kinen w Japonii, Baden-Baden i przed 20 tysiącami słuchaczy w słynnym Hollywood Bowl w Los Angeles. Uznaje się, że jej międzynarodowa kariera rozpoczęła się w 1991 roku, gdy podczas festiwalu BBC Proms w Royal Albert Hall dokonała prawykonania *Chantefleurs et chantefables* Witolda Lutosławskiego.

Kringelborn współpracowała przede wszystkim z takimi dyrygentami, jak Mariss Jansons, Nikolaus Harnoncourt, Christoph von Dohnanyi, Franz Welser-Möst, Neeme Järvi, Philippe Jordan, Kent Nagano, Herbert Blomstedt i James Levine.

Została wyróżniona wieloma nagrodami, wśród których do najważniejszych należą tytuł szlachecki i Order św. Olafa nadane jej przez króla Norwegii Haralda V.

One of the most celebrated sopranos to emerge from Scandinavia in recent times, **SOLVEIG KRINGELBORN** has become one of the most sought after opera- and concert performers. This is largely due to the combination of her silvery toned voice and charming stage presence. On the concert platform she is particularly famed for her interpretation of Scandinavian music, whilst on the operatic stage she regularly receives acclaim not only for her singing but for her powerful acting ability.

Solveig Kringelborn has sung in all the leading opera houses in the world, in Paris, Milano, London, Vienna, Munich, New York, Barcelona, Zürich, Bruxelles, Madrid, Buenos Aires and Berlin. In Paris alone she has had 11 leading roles and she has visited Metropolitan in New York five times. She has sung at the prestigious Salzburg Festival on several occasions as at the Proms in Royal Albert Hall, at the Edinburgh Festival, Saito Kinen in Japan, Baden-Baden, and at the Hollywood Bowl in front of 20 000 people. Many consider that her international breakthrough came in 1991 with the World Premiere of Witold Lutoslawski's *Chantefleurs et chantefables* in Royal Albert Hall at the Proms in London.

Kringelborn has worked regularly with conductors like Mariss Jansons, Nikolaus Harnoncourt, Christoph von Dohnanyi, Franz Welser-Möst, Neeme Järvi, Philippe Jordan, Kent Nagano, Herbert Blomstedt and James Levine.

She has received several prizes, like the Norwegian Arts Council's Honorary Prize and she is also knighted with the Order of St. Olav by King Harald.

JAROSŁAW KUTERA. Akordeonista i organizator życia muzycznego, urodzony w Chełmie. Absolwent Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie prof. Jerzego Łukasiewicza. Laureat nagród na konkursach ogólnopolskich oraz międzynarodowych, m.in.: w 1997 roku — zdobywca IV miejsca na Międzynarodowym Konkursie Akordeonowym w Castelfidardo i finalista Międzynarodowego Konkursu w Klingenthal, w 1998 — II miejsca na Międzynarodowych Spotkaniach Akordeonowych w Sanoku oraz w 2001 — finalista Międzynarodowego Konkursu w Castelfidardo. Dwukrotnie był stypendystą Ministra Kultury i Sztuki.

Występował na wielu festiwalach muzycznych, takich jak Warszawska Jesień, Międzynarodowy Festiwal Muzyki Akordeonowej w Mławie, Festiwal Muzyki Kameralnej w warszawskim Lapidarium, Letnie Wieczory Muzyczne w Dziekanówce, Festiwal Muzyki Kameralnej w Marsylii oraz Międzynarodowe Sanockie Spotkania Akordeonowe.

W latach 1999-2009 członek Warszawskiego Kwintetu Akordeonowego, zespołu, z którym zagrał ok. stu koncertów w kraju i za granicą, a także zajął I miejsce w kategorii „Muzyka kameralna” na Premio e Concorso Internazionale „Cittá di Castelfidardo” per solisti e complessi di fisarmonica 2001, znalazł się wśród finalistów 4th Osaka Chamber Music Competition & Festa 2002,

a następnie zdobył III nagrodę (Yehudi Menuhin Bronze Prize) na 5th Osaka Chamber Music Competition & Festa 2005. W 2004 wraz z Kwintetem nagrał płytę *Classical*, nominowaną do nagrody Fryderyk 2004 w kategorii „Album roku — muzyka kameralna”.

Artysta współpracuje stale m.in. z zespołem alTango! i z kierowanym przez Tadeusza Słobodzianka Teatrem na Woli.

Od marca 2010 roku kieruje biurem Towarzystwa im. Witolda Lutosławskiego, uczestniczy także w organizacji przedsięwzięć realizowanych przez Stowarzyszenie „De Musica” prof. Michała Bristigera.

JAROSŁAW KUTERA. Accordionist and organizer of musical life, born in Chełm near Lublin. He graduated from the accordion class of Professor Jerzy Łukasiewicz at the Fryderyk Chopin Music Academy in Warsaw. He has won awards and distinctions at national and international competitions, such as the International Accordion Competition in Castelfidardo, 1997 (4th prize), the International Competition in Klingenthal, 1997, the Accordion International Meetings in Sanok, 1998 (2nd prize) and once again the International Competition in Castelfidardo, 2001. He has been twice awarded scholarships from the Minister of Culture.

He performed at many festivals, among others 'Warsaw Autumn' Festival, International Accordion Music Festival in Mława, 'Lapidarium' Chamber Music Festival in Warsaw, Summer Music Evenings Festival in Dziekanka and Chamber Music Festival in Marseille.

From 1999 to 2009 he was a member of Warsaw Accordion Quintet. With this ensemble he performed over 100 concerts in Poland and abroad and won numerous important awards, for example 1st prize in the category 'Chamber music' at the Premio e Concorso Internazionale 'Cittá di Castelfidardo' per solisti e complessi di fisarmonica 2001. With Warsaw Accordion Quintet he was also among finalists of 4th Osaka Chamber Music Competition & Festa 2002, and then the winner of the 3rd prize (Yehudi Menuhin Bronze Prize) at the 5th Osaka Chamber Music Competition & Festa 2005. In 2004 Jarosław Kutera recorded together with Quintet a CD entitled *Classical*, nominated for the 'Fryderyk' Prize 2004 in the category 'Chamber music'.

The artist collaborates constantly with alTango! ensemble and 'Na Woli' Theatre led by Tadeusz Słobodzianek.

Since March 2010 Jarosław Kutera is the director of the Witold Lutosławski Society's office. He also takes part in the organization of events realized by the Professor Michał Bristiger's 'De Musica' Society.

GRZEGORZ KRAWIEC. Gitarzysta, urodzony w Przemyślu. W roku 2004 ukończył Akademię Muzyczną im. Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie gitary prof. Marcina Zalewskiego.

Od roku 2002 uczy gitary klasycznej w Zespole Państwowych Szkół Muzycznych nr 1 w Warszawie.

Laureat wielu konkursów gitarowych, m.in. tytułu Grand Prix, I miejsca oraz nagrody za najlepsze wykonanie utworu Joaquina Rodrigo na Międzynarodowym Konkursie Gitarowym im. Kazimierza Sosińskiego w Gdańsku (1997), I miejsca na Międzynarodowym Konkursie Gitarowym w Bath w Wielkiej Brytanii (1998), II miejsca na Międzynarodowym Konkursie Gitary Klasycznej im. A. Segovii w La Herradura w Hiszpanii (2000), I miejsca oraz nagrody specjalnej za najlepsze wykonanie utworu napisanego po 1945 roku na Międzynarodowym Konkursie im. Karla Scheita w Wiedniu w Austrii (2002), II miejsca na Międzynarodowym Konkursie Gitary Klasycznej w Wiedniu – Gitarre Forum Wien (2003), II miejsca na Międzynarodowym Konkursie Gitary Klasycznej w Sernancelhe w Portugalii (2003), I miejsca (w kategorii solowej) i II miejsca (w duecie z bratem Andrzejem) na II Ogólnopolskim Konkursie Gitarowym im. Marka Sokołowskiego (2007), I miejsca na Międzynarodowym Konkursie im. Rogerio Dontello w Jarosławiu (2008) i tytułu Grand Prix Międzynarodowego Konkursu Gitarowego w Olsztynie (2008).

Otrzymał również wiele nagród i stypendiów: Ministra Kultury i Sztuki, Prezydenta Miasta Przemyśla, Prezesa Rady Ministrów, „Dla Młodych Twórców w Europie” – Paderborn (Niemcy), Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Krajowego Funduszu na rzecz Dzieci. Pięciokrotnie był laureatem cyklu Muzyki Austriackiej im. Bronisława Hubermana w Warszawie.

Grzegorz Krawiec koncertował w ważnych salach koncertowych, m.in. Studio Koncertowym Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego w Warszawie, Filharmonii Narodowej w Warszawie, Wiener Konzerthaus w Wiedniu czy Glenn Gould Studio w Toronto.

Jest regularnie zapraszany do wykonywania koncertów oraz do prowadzenia lekcji na festiwalach muzycznych w kraju i za granicą (Austria, Bułgaria, Brazylia, Czechy, Hiszpania, Kanada, Niemcy, Rumunia, Słowacja, Węgry, Włochy, Wielka Brytania).

Nagrał cztery płyty: w 2005 roku solową pt. *Journey – Podróż* dla wydawnictwa MA Recordings (płyta została uznana przez czasopismo „SoundStage!” za jedną z 12 najlepszych płyt z muzyką klasyczną w roku 2005), w duecie z bratem Andrzejem w 2007 – w roku 2010 wydaną przez JB Records, ponownie z bratem w 2008 – z kompozycjami Zdzisława Musiała dla wydawnictwa Absonic, i w roku 2009, dla tego samego wydawnictwa, CD zatytułowane *USA Guitar*.

GRZEGORZ KRAWIEC. Guitarist, born in Przemyśl. He graduated from The Fryderyk Chopin Music Academy in Warsaw, in the class of Professor Marcin Zalewski.

He has won many awards and received numerous acknowledgments at

national and international competitions, for example at the Kazimierz Sosiński International Guitar Competition in Gdańsk, Poland, 1997 (Grand Prix, 1st prize and Special Prize for the best performance of work by Joaquin Rodrigo); the International Guitar Competition in Bath, England, 1998 (1st prize); the Andres Segovia International Guitar Competition in La Herradura, Spain, 2000 (2nd prize); the Karl Scheit Guitar Competition in Wien, Austria, 2002 (1st prize and Special Prize for the best performance of modern piece written after 1945); the International Guitar Competition 'Gitarre Forum Wien' in Vienna, 2003 (2nd prize); the International Guitar Competition in Sernancelhe, Portugal, 2003 (2nd prize); the Marek Sokołowski Polish Guitar Competition in Lublin, 2007 (1st prize – solo and 2nd prize – duet with a guitarist Andrzej Krawiec); the International Guitar Competition in Jarosław, Poland, 2008 (1st prize) and the International Guitar Competition in Olsztyn, Poland, 2008 (Grand Prix).

He has been awarded scholarships from the Minister of Culture, Mayor of Przemyśl, The Prime Minister of Poland, 'Young artists in Europe' – Paderborn (Germany), The Minister of Culture and National Heritage.

He has performed in important concert halls, such as: Witold Lutosławski Concert Studio of Polish Radio in Warsaw, Polish National Philharmonic Hall in Warsaw, Wiener Konzerthaus in Vienna and Glenn Gould Studio in Toronto.

He appeared as a lecturer and performer at festivals in Poland and abroad (Austria, Bulgaria, Brazil, Czech Republic, Germany, Great Britain, Hungary, Italy, Romania, Slovakia, Spain, Canada).

He recorded four CDs: in 2005 *Journey – Podróż* (solo) released in MA Recordings and voted by 'SoundStage!' as a one of 12 best CDs in 2005; in 2007 together with Andrzej Krawiec he recorded his second CD – currently it is available in JB Records; in 2008 he recorded a CD once again together with his brother Andrzej (CD contains Zdzisław Musiał's compositions and was recorded for Absonic Edition); in 2009, also for Absonic, he recorded a CD entitled *USA Guitar*.

ZDZISŁAW PIERNIK – wirtuoz tuby, improwizator, pedagog, reprezentant Polski w Międzynarodowym Stowarzyszeniu Tubistów. Ukończył studia w warszawskiej PWSM w klasie Juliusza Pietrachowicza. Po otrzymaniu nagrody w 1970 na Ogólnopolskim Festiwalu Młodych Muzyków w Gdańsku rozpoczął swoją karierę jako solista. Wkrótce potem zaczął występować na estradach całego świata, w tym w Niemczech, Austrii, Belgii, Holandii, Francji, Japonii oraz Stanach Zjednoczonych, gdzie ceniono go za oryginalność i siłę wyrazu. Był współpracownikiem m.in. Teatru Narodowego w Warszawie, Teatru Narodowego w Łodzi i członkiem Orkiestry Filharmonii Narodowej w Warszawie. Jako pierwszy tubista w Polsce do swej gry wprowadził frullata, wibrata, flazolety, glissanda i tzw. dźwięki czyszczące. Rozpoczął także eksperymenty sonorystyczne z tubą preparowaną. Zdzisław Piernik ma

w swoim repertuarze zarówno transkrypcje dzieł klasycznych, jak i muzykę współczesną. Współpracuje z wieloma kompozytorami, demonstrując im możliwości tuby naturalnej i preparowanej. Swoje dzieła dedykowali mu między innymi Benno Ammann, Zbigniew Bargielski, Andrzej Biezan, Marian Borkowski, Andrzej Dobrowolski, Roman Haubenstock-Ramati, Henryk Mikołaj Górecki, Krzysztof Knittel, Andrzej Krzanowski, Krzysztof Penderecki, Bogusław Schaeffer i Witold Szalonek. Jego koncerty, nagrania fonograficzne i audycje dla radia i telewizji w wielu krajach popularyzują użycie tuby. Obecnie Zdzisław Piernik zajmuje się głównie muzyką improwizowaną, współpracując z poszukującymi artystami różnych pokoleń.

ZDZISŁAW PIERNIK – a virtuoso of tuba, improviser, teacher, Polish representative for International Tubists' Society. He graduated in the class of Juliusz Pietrachowicz at the Public Music School in Warsaw. In 1970, after he was awarded a prize at Nationwide Festival of Young Musicians in Gdańsk, he started a solo career. Shortly after that he started to perform in other countries including Germany, Austria, Belgium, the Netherlands, France, Japan and the United States where he was appreciated for originality and vigour. He collaborated with the National Theatre in Warsaw, the National Theatre in Łódź and the National Philharmonic Orchestra in Warsaw. As the first tubist in Poland he introduced into his play frullato, vibrato, harmonic and glissando. He was also a pioneer of sonorist experiments. Zdzisław Piernik has in his repertoire classical compositions as well as contemporary music. He cooperates with many composers showing them the potential of tuba. He has had compositions dedicated to him by Benno Ammann, Zbigniew Bargielski, Andrzej Biezan, Marian Borkowski, Andrzej Dobrowolski, Roman Haubenstock-Ramati, Henryk Mikołaj Górecki, Krzysztof Knittel, Andrzej Krzanowski, Krzysztof Penderecki, Bogusław Schaeffer and Witold Szalonek. His concerts, recordings and radio and television auditions in many countries make playing tuba more popular. Currently, he focuses on playing improvised music and cooperates with experimenting musicians from different generations.

PIOTR PISZCZATOWSKI. Jako aktor i reżyser współpracuje z teatrem Słuchaj Uchem, od początku działalności teatryku.

Twórca postaci Kusego Janka i Sennego Baja. Tata dwu synków i wciąż ciekawy jak oni odkrywca świata. Gra na instrumentach perkusyjnych i akordeonie. Zawzięty tancerz, potrafiący poprowadzić zabawę i tańce weselne. Amatorsko dokumentuje ludową muzykę świecką i religijną. Miejsca szczególnie mu bliskie to Rzeszowskie, Mazowsze, Kurpie, Suwalszczyzna i Białoruś.

Długoletnie i bogate doświadczenie w pracy z dziećmi zdobywał, prowadząc zajęcia z dziećmi i młodzieżą m.in. w ramach programu edukacyjnego *Janko*

Muzykant i Mazurek Reaktywacja.

Z wykształcenia socjolog, pracował także jako socjoterapeuta w towarzystwie Kuźnia. W latach 1996–2007 był aktorem w Studium Teatralnym, a także współautorem muzyki, w spektaklach *Miasto, Człowiek, Parsifal, Hamlet*. Współtwórca Stowarzyszenia „Dom Tańca” i festiwalu Wszystkie Mazurki Świata.

PIOTR PISZCZATOWSKI. Percussionist, accordionist and a keen dancer, who always inspires others to dance at traditional music events and wedding receptions, providing instruction when required. His hobby is recording traditional folk music, both secular and religious. He is especially fond of the countryside traditions of Poland and Belarus. He has been involved in a number of educational programmes in which he taught groups of children and teenagers. A graduate of sociology, Piotr Piszczatowski has also worked as a sociotherapist in the Kuźnia association. From 1996 to 2007 he acted at, and co-wrote music for, Studium Teatralne. He is now an actor and director at the Play by Ear theatre. He has performed with Kapela Domu Tańca, Kapela Brodów, Adam Strug and Aleksander Łoś, and was one of the original founders of the 'House of Dance' Association and the Mazurkas of the World festival.

JANUSZ PRUSINOWSKI. Skrzypek, lirnik, kompozytor i organizator wydarzeń kulturalnych. Uczeń wiejskich muzykantów: m.in. Jana Lewandowskiego oraz Piotra i Jana Gaców. Współzałożyciel Bractwa Ubogich (1993) oraz warszawskiego Stowarzyszenia „Dom Tańca” (1994). Koncertuje w Polsce i na świecie.

Współpracuje z Teatrem Polskiego Radia (muzyka do spektakli *Janosik* 1997, *Chłopi* 2000, *Krakowiaczy i Górale* 2009), Teatrem Narodowym – *Umowa czyli łajdak ukarany* (reż. Jacques Lasalle, 2009). Jest autorem muzyki do spektakli Teatru Scena Lubelska 30/32 – *Kalewa* (2001), *Dawid* (2004), *Historycja o Chwalebnym Zmartwychwstaniu Pańskim* (2009), *Oberki do końca świata* (2009).

Współtwórca programu edukacyjnego dla szkoły podstawowej *Janko Muzykant*, realizowanego przez Stowarzyszenie „Dom Tańca” od 1995 r.

Od 2010 roku jest także członkiem Orkiestry Czasów Zarazy, pod kierownictwem Pawła Iwaszkiewicza zajmującej się rekonstrukcją XVII-wiecznej muzyki polskiej.

Inicjator i dyrektor programowy Festiwalu Wszystkie Mazurki Świata, którego pierwsza edycja odbyła się w kwietniu 2010 r.

Założyciel i lider Janusz Prusinowski Trio, formacji o charakterystycznym brzmieniu, łączącej archaiczność z awangardą, muzykę z ruchem, tradycję z improwizacją. Ich debiutancka płyta *Mazurki* zdobyła Folkowy Fonogram

roku 2008 (II miejsce). Drugi album, *Serce*, został świetnie przyjęty przez krytykę, również za granicą. W samym tylko 2010 r. Trio koncertowało m.in. w Estonii, Francji, Portugalii, Belgii, Gruzji, Norwegii, Kanadzie i Stanach Zjednoczonych – gdzie zespół wystąpił między innymi w prestiżowych salach Nowojorskiej Carnegie Hall oraz Chicago Symphony Center.

Zespół prowadzi również warsztaty muzyczne i taneczne oraz grywa do tańca.

JANUSZ PRUSINOWSKI. Fiddler, who also plays the dulcimer, Polish accordion and the hurdy-gurdy; singer and composer. He learnt to play from village musicians and was an early pioneer of the traditional village music revival in Poland. Janusz Prusinowski has played in various bands, including Bractwo Ubogich and Kapela Domu Tańca, and is a co-founder of the 'House of Dance' Association (1994). Over the years he has performed concerts throughout Europe, as well as in Africa, Asia and North America, played at hundreds of dances and sung at numerous church fairs. As a musician and composer he cooperates with the Polish Radio Theatre and the Scena Lubelska 30/32 theatre in Warsaw. Together with his wife Kaja he runs the Play by Ear children's theatre; they also compose songs and lullabies. The author of an educational programme, he leads workshops in singing and fiddle-playing. He has organised numerous cultural events and is the artistic director of the Mazurkas of the World festival.

KAJA PRUSINOWSKA. Pedagog i mama czterech synków. Śpiewaczka i malarka.

Pracowała w szkołach podstawowych, gdzie realizowała własny program pt. *Kultura i Tradycje Polski*; prowadziła także autorskie zajęcia dla dzieci w warszawskiej Galerii Zachęta. Uczestniczyła w licznych akcjach artystycznych, prowadziła warsztaty m.in. w ramach działalności Stowarzyszenia „Dom Tańca” oraz we współpracy z wieloma fundacjami i stowarzyszeniami.

Dawne tradycje muzyczne i zdobnicze traktuje jako inspirację: na przykład układa melodie do współczesnych wierszy dla dzieci, do melodii maluje obrazki, a z obrazków tworzy scenografię do koncertów i spektakli Słuchaj Uchem. Razem z mężem koncertuje w Polsce i Europie, a kiedy nie śpiewa i nie maluje, opowiada niezliczone historie... albo ucieka do lasu.

KAJA PRUSINOWSKA. A teacher and a mum of four sons, a singer and a painter. She used to work in primary schools where she was introducing her own programme of teaching called 'Culture and Polish Traditions'. Additionally, she used to teach children in the Zachęta Gallery in Warsaw. She has participated in many artistic campaigns and led workshops including the ones organised by the 'House of Dance' Association and others in cooperation

with numerous foundations and societies.

The old music and decorative traditions are inspiration for her. For example, she composes music to contemporary poetry for children, paints pictures to the music and creates scenography to concerts and performances for Play by Ear theatre. Together with her husband she gives concerts in Poland and Europe and when she is not singing or painting, she is telling stories... or escaping to the forest.

ALINA RATKOWSKA. Laureatka I nagrody (ex aequo) Międzynarodowego Konkursu Klawesynowego im. Paoli Bernardi w Bolonii w 2005 roku i III nagrody Międzynarodowego Konkursu Muzyki Dawnej „Van Vlaanderen” w Brugii (Belgia), z kierowanym przez siebie zespołem Esperanto w roku 2003. Jest inicjatorką i dyrektorem Festiwalu Goldbergowskiego w Gdańsku a także adiunktem Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie. W roku 2011 została ponadto kierownikiem artystycznym poznańskiego zespołu wokalnie-instrumentalnego Musica Maxima.

Absolwentka Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w klasie prof. Leszka Kędrackiego w 1999 roku oraz studiów podyplomowych Politechniki Gdańskiej w 2009 roku. W 2002 roku uzyskała dyplom Scholi Cantorum Basiliensis – Wyższej Szkoły Muzyki Dawnej w Bazylei w klasie Andrei Marcona, w 2009 zaś otrzymała tytuł doktorski Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie.

Także w 2009 roku została wyróżniona przez czytelników „Gazety Wyborczej” nagrodą Sztorm Roku. Laureatka w 2008 nagrody Prezydenta Miasta Gdańska dla Młodych Twórców Kultury, a także stypendystka Ministra Kultury i Sztuki, Marszałka Województwa Pomorskiego, Fundacji Kultury i wielu innych zagranicznych fundacji.

Współpracuje z Goldberg Baroque Ensemble, specjalizującym się w wykonawstwie muzyki zachowanej w zbiorach Biblioteki Gdańskiej PAN. Z zespołem tym dokumentuje muzykalia w serii *Muzyczne dziedzictwo Miasta Gdańska* (DUX, Sarton). Dużą część działalności poświęca również wykonawstwu współczesnej muzyki pisanej na klawesyn.

W 2010 roku ukazała się jej debiutancka solowa płyta z *Wariacjami Goldbergowskimi* Jana Sebastiana Bacha (Sarton), która w 2011 otrzymała dwie nominacje do nagrody fonograficznej Fryderyk.

ALINA RATKOWSKA has won the 1st prize at the 2005 Paola Bernardi International Harpsichord Competition in Bologna and the IIIrd prize at the 2003 'Van Vlaanderen' International Early Music Competition held in Bruges (Belgium) – together with the Esperanto ensemble she conducted.

She is the founder and director of the Goldberg Festival in Gdańsk, and a lecturer at the Fryderyk Chopin University of Music in Warsaw. Since 2011

she is also the artistic director of the vocal and instrumental ensemble Musica Maxima in Poznań.

In 2002 the artist was awarded the diploma of Schola Cantorum Basiliensis, the Academy of Early Music in Basel, where she studied under the guidance of Andrea Marcon. She is also a graduate of the Fryderyk Chopin Music Academy in Warsaw, completed with honours, and the Gdańsk University of Technology (post-graduate studies).

In 2009, the readers of 'Gazeta Wyborcza' voted to award Alina Ratkowska with the 'Sztorm Roku' [Storm of the Year] prize. The Mayor of the City of Gdańsk awarded her with Young Artists in the Field of Culture award in 2008. She has received scholarships of the Minister of Culture, Voivod of Pomerania, Culture Foundation, and many others.

Alina Ratkowska won

She collaborates with the Goldberg Ensemble – the group specialising in performing the music preserved in the collection of the Gdańsk Library, Polish Academy of Science. The ensemble records music in the series entitled the *Musical Heritage of the City of Gdańsk* (DUX). She devotes large part of her activity to performing contemporary music.

In 2010 her first solo CD recorded for Sarton edition containing Johann Sebastian Bach *Goldberg Variations* was nominated for the 2011 'Fryderyk' Prize.

EWA RDZANEK. Romanistka, tłumaczka, hafciarka i poetka. Dobry duch Słuchaj Uchem. Obserwatorka codzienności, zwolenniczka trójmiaru w muzyce i wdzięku w słowie pisany. Odczuwa nieopisaną nostalgię i drzenie serca na widok mazowieckich równin. Przez kilka lat związana z warszawskim Domem Tańca, potrafi robić badania terenowe i pobrzękiwać na instrumentach rytmicznych. Wytrwale hoduje w sobie wewnętrzne dziecko, w czym zdecydowanie pomaga jej to, że jest mamą.

EWA RDZANEK. A Specialist in Romance studies, translator, embroiderer and poet. The good spirit of Play by Ear theatre. She is the observer of everyday, a supporter of triplicity in music and charm in written words. She feels indescribable nostalgia and shivering of a heart when she sees plains of Mazovia. For several years she has been working with The House of Dance in Warsaw; she is able to do fieldwork and play rhythmic instruments. She consistently brings up her inner child which is made easier by the fact that she is a mum.

IVAR ANTON WAAGAARD jest profesorem w klasie akompaniamentu na Norweskiej Akademii Muzycznej. Wykonywał recitale w Europie oraz Stanach Zjednoczonych, akompaniując m.in. Solveig

Kringelborn, Anne Lise Berntsen i Sigmundowi Grovenowi. Koncertował wielokrotnie w ramach Międzynarodowego Festiwalu w Bergen, gościł również na festiwalach w Tromsø, Oslo, Vestfold, Røros, festiwalu św. Olafa w Trondheim, północnonorweskim festiwalu w Harstad i Festiwalu Muzycznym w Nordland.

Waagaard występował z wieloma artystami, wśród których znaleźli się Ole Edvard Antonsen, Arve Tellefsen, Truls Mørk, Aage Kvalbein, Randi Stene, Elizabeth Norberg-Schulz, Per Vollestad oraz Isa Gericke. Uczestniczył w setkach nagrań radiowych oraz telewizyjnych, zarejestrowanych na kilkunastu płytach CD, ponadto nagrywał muzykę do filmów, a także teatralnych produkcji radia i telewizji. Niejednokrotnie jako pianista – muzyk orkiestrowych współpracował w Norweską Orkiestrą Radiową. Dla wytwórni Euridice Waagaard nagrał dwie płyty ze śpiewakiem Sveinem Bjørkøyem: utworów Øysteina Sommerfeldta i Davida Monrada Johansena. W 2009 wydawnictwo Grappa wydało nagrany z jego udziałem album z piosenkami amerykańskich kabaretów w wykonaniu Tory Augestad, w 2011 zaś wytwórnia Lawo Classics – płytę *Gershwin at the Keyboard*. W latach 1995-2007 Waagaard był stałym akompaniatorem Międzynarodowego Konkursu Muzycznego im. Królowej Sonji, pełnił także funkcję korepetytora Narodowej Akademii Sztuki w Oslo oraz norweskiej Opery i Baletu Narodowego. Doświadczenie Waagaarda jako pianisty obejmuje wielość gatunków, począwszy od musicalu i kabaretu, poprzez rewie i inne formy muzycznego teatru – jego doświadczenia na tym polu obejmują współpracę m.in. z Mari Maurstad, Hildegun Riise, Kari Bremnes, Larsem Klevstrandem, Geirrem Lystrupem, Ollem Adolphsonem, Maj Britt Andersen, Inger Lise Rypdal i Jannike Kruse.

Ivar Anton Waagaard akompaniował Solveig Kringelborn podczas jej pamiętnego recitalu w Warszawie, po którego wysłuchaniu Witold Lutosławski postanowił powierzyć jej prawykonanie *Chantefleurs et chantefables*.

IVAR ANTON WAAGAARD is Associate Professor of Accompaniment at the Norwegian Academy of Music. He has toured throughout Norway, in a number of European countries, and in the USA, with, among others, Solveig Kringelborn, Anne Lise Berntsen, and Sigmund Groven. He has performed a number of times at the Bergen International Festival and appeared at the Northern Lights Festival in Tromsø, the Oslo Chamber Music Festival, the Vestfold International Festival, the Røros Winter Chamber Music Festival, the Festival of St. Olav in Trondheim, the Trondheim International Chamber Music Competition, the Arts Festival of North Norway (Harstad), and the Nordland Music Festival. Among those with whom Waagaard has performed in concert are Ole Edvard Antonsen, Arve Tellefsen, Truls Mørk, Aage Kvalbein, Randi Stene, Elizabeth Norberg-Schulz, Per Vollestad, and Isa Gericke. He has participated in hundreds of

radio and television broadcasts, contributed to several dozen CD recordings, and played music for films and radio and television theatre. He has also served as orchestra pianist for the Norwegian Radio Orchestra on numerous occasions. Waagaard has recorded two CDs on the Euridice label with singer Svein Bjørkøy: *Songs of Øystein Sommerfeldt* and *David Monrad Johansen: The Complete Songs*. In 2009 *Over the Piano: American Cabaret Songs* with Tora Augestad was released on the Grappa label. In Spring 2011: *Gershwin at the Keyboard* on the Lawo Classics label. From 1995-2007 Waagaard was the regular accompanist for the Queen Sonja International Music Competition, and he has served as répétiteur at the Oslo National Academy of the Arts and the Norwegian National Opera and Ballet. Waagaard's experience as pianist spans a variety of genres from musical and cabaret to revues and other forms of musical theatre. Musical artists with whom he has given concerts include Mari Maurstad, Hildegun Riise, Kari Bremnes, Lars Klevstrand, Geirr Lystrup, Olle Adolphson, Maj Britt Andersen, Inger Lise Rypdal og Jannike Kruse. Ivar Anton Waagaard was the pianist when Witold Lutosławski heard Solveig Kringelborn in a recital in Warsaw, and decided that she would be the perfect singer for *Chantefleurs et chantefables*.

PIERRE-ANDRÉ VALADE urodził się w 1959 r. we Francji. Był współtwórcą i przez 16 lat dyrektorem muzycznym paryskiego Ensemble Court-circuit. W 2008 r. opuścił to stanowisko, podejmując obowiązki pierwszego dyrygenta Athelas Sinfonietta w Kopenhadze.

Szczególnie wysoko ceniony za wykonania utworów XX i XXI wieku, stale współpracuje z czołowymi festiwalami i orkiestrami Europy, Stanów Zjednoczonych, Kanady, Australii, Nowej Zelandii i Japonii. Jego repertuar obejmuje dzieła od Berlioza, Wagnera, Verdiego, Mahlera, Ravela, Debussy'ego, Saint-Saënsa i Strawińskiego po Beria, Bouleza, Cartera, Lachenmanna, Stockhausena oraz kompozytorów młodszych generacji, wśród nich zaś francuskich spekralistów: Hugues'a Dufourta, Gérarda Griseya, Philippe'a Hurela, Philippe'a Leroux i Tristana Muraila.

Pierre-André Valade jest stałym dyrygentem gościnnym Orkiestry Tonhalle w Zurychu, pracował także z takimi zespołami, jak BBC Symphony Orchestra, BBC Scottish Symphony Orchestra, BBC National Orchestra of Wales, Philharmonia Orchestra, Göteborgs Symfoniker, Orchestre de Paris, Orkiestra Symfoniczna Radia w Saarbrücken, Montreal Symphony, Northern Sinfonia, Accademia Nazionale di Santa Cecilia w Rzymie, Ensemble Intercontemporain, London Sinfonietta, Birmingham Contemporary Music Group, Ensemble Modern i Ensemble musikFabrik. W 2001 r. zadebiutował na londyńskim festiwalu BBC Proms, występował także na festiwalach w Aldeburgh, Bath, Perth i Sydney, Holland Festival, Strasbourg Musica, IRCAM Agora czy Présences w Paryżu.

Wśród jego nagrań szczególne znaczenie ma rejestracja *Les Espaces acoustiques* Griseya, nagrodzona Diapason d'Or 2009 oraz Grand Prix de l'Académie Charles Cros. W ostatnich latach nagrał także m.in. dzieła Hugues'a Dufourta (Diapason d'Or 2009 i tytuł „Choc” miesięcznika „Le Monde de la Musique”) oraz *Theseus Game* Harrisona Birtwistle'a – prawykonanie utworu odbyło się pod batutą Valade'a w Duisburgu, kolejne prezentacje zaś miały miejsce m.in. na festiwalach BBC Proms, w Huddersfield i Lucernie.

W styczniu 2001 r. Pierre-André Valade został przez francuskiego ministra kultury odznaczony Ordre des Arts et des Lettres.

PIERRE-ANDRÉ VALADE was born in Corrèze, central France, in 1959. In 1991 he co-founded the Paris-based Ensemble Court-circuit of which he was a music director for sixteen years until January 2008. In September 2009, he was appointed chief conductor of the Athelas Sinfonietta Copenhagen.

He is especially well-known and admired for his performances of repertoire from the 20th and 21st centuries, and receives regular invitations from major festivals and orchestras in Europe, the USA, Canada, Australia, New Zealand and Japan. He has conducted many different orchestras in a wide range of repertoire from Berlioz, Wagner, Verdi, Mahler, Ravel, Debussy, Saint-Saëns and Stravinsky to Berio, Birtwistle, Boulez, Carter, Lachenmann, Stockhausen, as well as numerous works by composers of the younger generation, notably composers of the French Spectralist school such as Hugues Dufourt, Gérard Grisey, Philippe Hurel, Philippe Leroux and Tristan Murail.

He is a regular guest conductor with the Tonhalle Orchestra in Zurich. Other orchestras he has worked with include the BBC Symphony, BBC Scottish Symphony, BBC National Orchestra of Wales, Philharmonia, Gothenburg Symphony, Orchestre de Paris, Saarbrücken Radio Symphony, Montreal Symphony, Northern Sinfonia, Accademia Nazionale di Santa Cecilia in Rome, Ensemble InterContemporain, London Sinfonietta, Birmingham Contemporary Music Group, musikFabrik and Ensemble Modern. He made his BBC Proms debut in 2001, and has appeared at the Aldeburgh, Bath, Perth, Sydney, Holland, Strasbourg Musica, IRCAM Agora, and Présences festivals, among others.

Of his many recordings, Grisey's *Les espaces acoustiques* has been singled out for particular praise and won both the Diapason d'Or 1999 and the Grand Prix de l'Académie Charles Cros. His more recent recordings include works by Hugues Dufourt (given both a Diapason d'Or and a Choc du 'Monde de la Musique' in 2009), and Harrison Birtwistle's *Theseus Game*, a work he premiered in Duisburg and conducted at the South Bank Centre, BBC Proms, Huddersfield Contemporary Music Festival, Lucerne International Festival and in Berlin.

In January 2001 he was awarded Chevalier de l'Ordre des Arts et des Lettres by the French Minister of Culture.

PIOTR ZGORZELSKI. Tancerz i basista, z wykształcenia etnolog. Wspaniale prowadzi zabawy taneczne dla dorosłych i najmłodszych. Praktykę w pracy z dziećmi pomagają mu zdobywać cztery córki.

Współzałożyciel Stowarzyszenia „Dom Tańca” i przez kilka lat jego prezes. Od 15 lat prowadzi warsztaty polskich tańców tradycyjnych w Polsce i w Europie. Uczył się bezpośrednio od wiejskich i miejskich tancerzy (Mazowsze, Radomskie, Wielkopolska) oraz ze źródeł archiwalnych, wypracował autorski program nauczania.

Autor koncepcji i organizator cyklicznych projektów edukacyjno-kulturalnych związanych z muzyką i tańcem tradycyjnym, m.in.: *Rzuć błagę i chodź potańczyć na Pragę, Korzenie, Tabor Domu Tańca – Chlewiska*. Inicjator i autor projektu *Dechy*, przywracającego Warszawie letnie potańcówki na świeżym powietrzu.

Jako aktor i tancerz współpracuje z Teatrem Scena Lubelska 30/32 w przedstawieniach *Kalewa, Dawid, Gilgamesz, Czarna Mańka – królowa przedmieścia*.

Jest czterokrotnym stypendystą MKiDN w dziedzinie tańca i animacji.

PIOTR ZGORZELSKI. Plays the folk bass and performs traditional dances. A co-founder of the 'House of Dance' Association, for the last fifteen years he has taught traditional Polish dances at workshops in Poland and other European countries. An ethnology graduate, Piotr Zgorzelski learnt to dance directly from original dancers of Polish villages and towns, as well as from archival sources. He has developed his own method of dance instruction and has authored and organised cycles of educational cultural projects connected with traditional music and dance. One of his proudest achievements was a project that revived Warsaw's pre-war tradition of summertime open-air dances. Piotr co-operates with the Scena Lubelska 30/32 theatre as an actor and dancer. To date he has received four scholarships from the Ministry of Culture for conducting cultural activities.

MICHAŁ ŻAK. Podróżuje do krain bliskich i dalekich w poszukiwaniu muzyki i...

Zagrał setki koncertów na wielu festiwalach i w salach koncertowych całego świata.

Gra na fletach drewnianych, szałamai i klarnecie. Uczeń Jeana-Michela Veillona. Od kilku lat eksploruje muzykę polskiej wsi.

Współpracuje z zespołami muzyki tradycyjnej, world music, muzyki dawnej, jazz i fusion, ceni także muzykę współczesną. Komponuje i wykonuje muzykę do niemych filmów i spektakli teatralnych, prowadzi działalność edukacyjną, między innymi prowadząc warsztaty gry na flecie drewnianym. Współtwórca Poznańskiego Domu Tańca. Jest kilkukrotnym laureatem konkursów Nowa

Tradycja organizowanych przez Polskie Radio.

Współtworzył zespół Lautari, współpracował z Marcinem Pospieszalskim, Zbigniewem Łowżyłem, Michałem Czachowskim, Yairem Dalalem, Aminem M'raihim, a także z Polskim Radiem i Teatrem Narodowym.

MICHAŁ ŻAK. Flautist, clarinetist and shawm-player; a student of Jean-Michel Veillon. Over a number of years he has been exploring Polish village music. One of the co-founders of the House of Dance in Poznań, Michał Żak collaborates with groups playing traditional village music, world music, early music, jazz and fusion, and has received many awards at the annual Nowa Tradycja competition organised by Polish Radio. He composes and performs music for theatre performances and silent films and has been involved in various educational projects. He travels to lands near and far in search of new melodies and exotic flavours. He has performed at hundreds of venues around the world, from festivals to concert halls. A former member of the Lautari band, he has collaborated with Marcin Pospieszalski, Zbigniew Łowżył, Michał Czachowski, Yair Dalal, Amin M'raih, as well as Polish Radio and the National Theatre.

KRZYSZTOF ŻEBROWSKI. Absolwent Państwowej Szkoły Muzycznej II st. im. Józefa Elsnera w Warszawie w klasie tuby prof. Zdzisława Piernika, obecnie student Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie tuby as. Jakuba Urbańczyka. Zdobywca wielu nagród i wyróżnień na konkursach ogólnopolskich i międzynarodowych, m.in. III miejsca na VII Ogólnopolskich Spotkaniach Muzycznych Instrumentów Dętych (Warszawa, 2006), III miejsca na Ogólnopolskich Przesłuchaniach Instrumentów Dętych Blaszanych (Katowice, 2008), I miejsce na II Międzynarodowym Konkursie Instrumentów Dętych Blaszanych (Wrocław, 2008), III miejsca (w kwintecie blaszanych) na Ogólnopolskich Przesłuchaniach Zespołów Kameralnych Instrumentów Dętych (Warszawa, 2009), I miejsca na III Międzynarodowym Konkursie Instrumentów Dętych Blaszanych (Wrocław, 2009), III miejsca na II Ogólnopolskim Konkursie Instrumentów Dętych Blaszanych (Katowice, 2010) i wyróżnienia na VIII Międzynarodowym Konkursie Instrumentów Dętych Blaszanych (Brno, 2011). Stypendysta Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Burmistrza Miasta i Gminy Góra Kalwaria. Brał udział w festiwalach, w tym w Międzynarodowym Festiwalu Muzyki Improwizowanej „Ad libitum” w Warszawie (2008 i 2009 r.) i w Międzynarodowym Festiwalu „Avant Music Festival” we Wrocławiu (2008 r.). Koncertował wielokrotnie jako solista, kameralista oraz muzyk orkiestrowy w kraju i za granicą, m.in. w Studiu Koncertowym Polskiego Radia i w Filharmonii Narodowej w Warszawie, w Filharmonii Lwowskiej na Ukrainie, na placu św. Piotra w Rzymie oraz w Szwecji i Czechach. Występował z Lwowską Orkiestrą Kameralną „Wirtuosi Lwowa” oraz z Narodową Orkiestrą Symfoniczną Polskiego Radia.

KRZYSZTOF ŻEBROWSKI graduated in 2010 from the Józef Elsner Music Secondary School in Warsaw in the class of Professor Zdzisław Piernik. Currently he is studying tuba at the Academy of Music in Kraków with asst. Jakub Urbańczyk. He has won awards at many competitions in Poland and abroad, including: 7th National Competition for Wind Instrument Players in Warsaw (3rd prize), National Audition for Brass Instrument Players in Katowice (3rd prize), 2nd International Competition for Brass Instrument Players in Wrocław (1st prize), as a member of brass quintet – in National Audition for Chamber Wind Ensembles in Warsaw (3rd prize), 3rd International Competition for Brass Players in Wrocław (1st prize), 2nd National Competition for Brass Players in Katowice (3rd prize) and Distinction in 8th International Competition for Brass Players in Brno. He has been awarded scholarships from the Minister of Culture and National Heritage and Mayor and Municipality of Góra Kalwaria. He has participated in festivals, including: International Improvised Music Festival 'Ad libitum' in Warsaw (2008, 2009) and International 'Avant Music Festival' in Wrocław (2008). He has performed as a soloist, chamber ensemble and orchestra artist in Poland and abroad, at the Witold Lutosławski Concert Studio of Polish Radio and Warsaw National Philharmonic Hall, at Lviv Philharmonic Hall (Ukraine), Saint Peter's Square in Roma, in Sweden and Czech Republic. He collaborated with Lviv Chamber Orchestra 'Virtuosi of Lviv' and Polish National Radio Symphony Orchestra in Katowice.

KWARTET 'OPIUM' to jeden z najciekawszych zespołów młodego pokolenia. Dzięki OPIUM kwartet smyczkowy przestał być kojarzony z zespołem, który z akademicką powagą wykonuje tylko utwory muzyki klasycznej, choć muzycy przywiązują do klasycznego repertuaru wielką wagę i nigdy z niego nie rezygnują. Jednak główny nacisk OPIUM kładzie na to, by podejście do muzycznej materii było żywe i twórcze, a spektrum działań szerokie – dlatego też muzycy często sami tworzą programy koncertowe na podstawie własnych scenariuszy: z ich inicjatywy powstają nie tylko „spektakle muzyczne” (jak np. *Tango Therapy*), ale również, poprzez stałą współpracę z wybitnymi aktorami, koncerty poetyckie.

OPIUM współpracuje z najlepszymi z polskimi aranżerami, dbając o jak najwyższy poziom wykonywanych kompozycji. Jednym z głównych założeń kwartetu jest także promowanie współczesnej, polskiej twórczości kameralnej. Zespół nie tylko wykonuje, ale również zamawia zupełnie nowe kompozycje u polskich kompozytorów (debiutancka płyta zespołu *Back to Melody* nagrana w Filharmonii Narodowej w Warszawie poświęcona jest właśnie kompozytorom polskim).

Poza recitalami lub występami na festiwalach, w radiu i telewizji kwartet bierze również udział w sesjach nagraniowych, takich jak nagranie dla Teatru

Narodowego z Tomaszem Stańko.

Kwartet OPIUM powstał w 2004 roku. Tworzy go czwórka kameralistów (Dawid Lubowicz, Anna Szalińska, Magdalena Małecka i Olga Łosakiewicz-Marcyniak), absolwentów Akademii Muzycznej im. Fryderyka Chopina w Warszawie.

'OPIUM' QUARTET is one of the most interesting ensembles of the young generation. Thanks to OPIUM a string quartet is no longer associated with an ensemble that performs classical compositions only, although the musicians place great importance on the classical repertoire and would never reject it. However the main focus in OPIUM is on a lively and creative approach to music and widening the range of activities. That is why the musicians often create their own music programmes based on their own scenarios. This initiative leads not only to creating 'musical spectacles' (such as *Tango Therapy*) but also poetic concertos being the result of the collaboration with distinguished actors.

OPIUM collaborates with the best Polish arrangers to enhance the quality of their performance. One of the main assumptions of the quartet is promoting contemporary Polish chamber music. The ensemble not only performs it but also commissions entirely new compositions (the debut album of the ensemble entitled *Back to Melody* was recorded at National Philharmonic in Warsaw and was devoted to Polish composers). In addition to playing recitals, performing at festivals, on radio and television, the quartet takes part in recording sessions, such as recording for the National Theatre together with Tomasz Stańko.

The OPIUM quartet was set up in 2004. The quartet is formed by four graduates of the Fryderyk Chopin Academy of Music in Warsaw: Dawid Lubowicz, Anna Szalińska, Magdalena Małecka and Olga Łosakiewicz-Marcyniak.

NARODOWA ORKIESTRA SYMFONICZNA POLSKIEGO RADIA W KATOWICACH pełni rolę ambasadora kulturalnego, reprezentującego kraj na międzynarodowej scenie artystycznej.

Powstała w 1935 w Warszawie jako Wielka Orkiestra Symfoniczna Polskiego Radia. Zespół utworzył i prowadził do II wojny światowej Grzegorz Fitelberg. Po sześcioletniej przerwie spowodowanej wojną w marcu 1945 orkiestra została reaktywowana w Katowicach przez Witolda Rowickiego. W 1947 kierownictwo artystyczne objął w niej ponownie – powróciwszy z zagranicy – Grzegorz Fitelberg, a po jego śmierci zespołem kierowali m.in. Jan Krenz, Kazimierz Kord i Antoni Wit. We wrześniu 2000 dyrektorem naczelnym i programowym NOSPR została Joanna Wnuk-Nazarowa.

Orkiestra zrealizowała ponad 200 płyt CD dla wielu polskich i międzynarodowych wytwórni fonograficznych (m.in. Decca, EMI, Philips

i DUX) oraz dokonała licznych nagrań archiwalnych dla potrzeb Polskiego Radia.

Za dokonania fonograficzne orkiestra wyróżniona została licznymi nagrodami: nagranie pięciu koncertów fortepianowych Prokofiewa pod dyktando Antoniego Wita z Kun Woo Paikiem w partii solowej zdobyło nagrodę Diapason d'Or i Grand Prix du Disque de la Nouvelle Académie du Disque, rejestracja Symfonii „*Turangalîla*” Messiaena pod dyktando Antoniego Wita nagrodzona została Cannes Classical Award 2002, a płyta z utworami Krzysztofa Pendereckiego (*Capriccio na skrzypce i orkiestrę*, *De natura sonoris No. 2* oraz *Koncert na fortepian i orkiestrę „Zmartwychwstanie”*), z udziałem solistek Beaty Bilińskiej i Patrycji Piekutowskiej pod dyktando kompozytora, otrzymała prestiżową MIDEM Classical Award 2008 w kategorii Muzyka Współczesna.

Wraz z NOSPR i na jej podium występowało wielu znakomitych dyrygentów i solistów, m.in. Martha Argerich, Leonard Bernstein, Rudolf Buchbinder, James Conlon, Plácido Domingo, Pierre Fournier, Nicolai Gedda, Barbara Hendricks, Julius Katchen, Leonidas Kavakos, Wilhelm Kempff, Kevin Kenner, Paweł Klecki, Kirił Kondraszyn, Marguerite Long, Witold Lutosławski, Charles Mackerras, Mischa Maisky, Neville Marriner, Kurt Masur, Shlomo Mintz, Ivan Monighetti, Garrick Ohlsson, Kun Woo Paik, Krzysztof Penderecki, Maurizio Pollini, Hermann Prey, Ruggiero Ricci, Mściława Rostropowicz, Artur Rubinstein, Thomas Schippers, Jerzy Semkow, En Shao, Stanisław Skrowaczewski, Isaac Stern, Henryk Szeryng, Yan Pascal Tortelier, Pieter Wispelwey, Krystian Zimerman i Nicolai Znaider. Orkiestra występowała niemal we wszystkich krajach Europy, w obu Amerykach, a także w Japonii, Hongkongu, Chinach, Australii, Nowej Zelandii, Korei Południowej i na Tajwanie. W powojennej historii odbyła 178 zagranicznych podróży koncertowych, prezentując niemal zawsze muzykę polską. W marcu 2010 odbyła pierwsze w swojej historii tournée do krajów Zatoki Perskiej.

W ostatnich latach NOSPR zrealizowała projekty, które spotkały się z bardzo dobrym przyjęciem ze strony słuchaczy oraz krytyki, wśród nich „Maraton twórczości Góreckiego”, „Pociąg do muzyki Kilara”, „Dzień Kilara”, „Muzyczna podróż morska – Pod banderą Chopina” oraz cztery edycje Festiwalu Prawykonań – Polska Muzyka Najnowsza.

POLISH NATIONAL RADIO SYMPHONY ORCHESTRA IN KATOWICE is universally acclaimed as Poland's finest orchestra. It plays the role of the country's cultural ambassador, representing Poland at numerous prestigious events. It was founded in 1935 in Warsaw by Grzegorz Fitelberg, who led the ensemble until the outbreak of World War II. In March 1945, the orchestra was given a new lease of life in Katowice by Witold Rowicki. In 1947 Grzegorz Fitelberg returned to Poland and became the

orchestra's Artistic Director. After his death in 1953, the orchestra was headed by some of the best Polish conductors, including Jan Krenz, Kazimierz Kord, and Antoni Wit. In September 2000, Joanna Wnuk-Nazarowa was appointed the Orchestra's general and programme director.

The orchestra has recorded over 200 LPs and CDs for labels such as Decca, EMI, Philips, and Naxos, and made numerous archival recordings for Polish Radio. For phonographic achievements the orchestra was honoured with numerous prizes: the recording of the complete piano concertos of Prokofiev (under Antoni Wit, with Kun Woo Paik as a soloist) won the Diapason d'Or and the Grand Prix du Disque de la Nouvelle Académie du Disque in 1992. In 2002, the orchestra received the Cannes Classical Award for its recording of Olivier Messiaen's *Turangalîla-Symphonie* directed by Antoni Wit. The orchestra's last CD with works by Krzysztof Penderecki (*Capriccio for violin and orchestra*, *De natura sonoris* No. 2 and *Piano Concerto 'Resurrection'*), performed by soloists Beata Bilińska and Patrycja Piekutowska under the composer's direction, received the prestigious 2008 MIDEM Classical Award for Contemporary Music.

In over seventy years of its history, the orchestra has worked with many outstanding conductors and soloists, including Martha Argerich, Leonard Bernstein, Plácido Domingo, Pierre Fournier, Nicolai Gedda, Barbara Hendricks, Julius Katchen, Wilhelm Kempff, Paul Kletzki, Kirill Kondrashin, Marguerite Long, Witold Lutosławski, Charles Mackerras, Misha Maisky, Neville Marriner, Kurt Masur, Garrick Ohlsson, Krzysztof Penderecki, Maurizio Pollini, Hermann Prey, Ruggiero Ricci, Mstislav Rostropovich, Artur Rubinstein, Thomas Schippers, Jerzy Semkow, Stanisław Skrowaczewski, Isaac Stern, Henryk Szeryng and Krystian Zimerman.

The orchestra has toured most European countries, the two Americas as well as Japan, Hong Kong, China, Australia, New Zealand, South Korea and Taiwan. It has made 178 tours since World War II, performing Polish music on almost all occasions. In March 2010, a historic first tournée took place in the Persian Gulf countries.

In the last few years the National Polish Radio Symphony Orchestra has undertaken spectacular projects that have proved highly successful with audiences and critics: the 'Górecki Marathon', 'Train to Kilar's Music', 'Musical Sea Voyage – Under the Flag of Chopin' and four editions of Newest Polish Music – Festival of Premieres.

Towarzystwo im. WITOLDA LUTOSŁAWSKIEGO
the WITOLD LUTOSŁAWSKI society

ul. Bracka 23 00-028 Warszawa
tel./fax +48(22) 8269025
e-mail: society@lutoslawski.org.pl
www.lutoslawski.org.pl

Grzegorz Michalski

*Prezes Towarzystwa im. Witolda
Lutosławskiego / The President
of Witold Lutosławski Society*

Jarosław Kutera

*Dyrektor biura Towarzystwa
im. Witolda Lutosławskiego /
The Office Director*

*Redakcja książki programowej
Edited by*

Kamila Stępień-Kutera

*Projekt, realizacja
Design, production*

**Joanna Burakowska,
Michał Wilma
LMNT.pl**

*Tłumaczenie angielskie
omówień koncertów
English translation
of concerts' reviews*

Aleksander Stępień

Organizatorzy Festiwalu / Organizers of the Festival
Towarzystwo im. Witolda Lutosławskiego / **The Witold Lutosławski Society**
Instytut Muzyki i Tańca / **The Institute of Music and Dance**
Program 2 Polskiego Radia / **Polish Radio 2**
Zamek Królewski w Warszawie / **The Royal Castle in Warsaw**
Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski / **Centre for Contemporary Art Ujazdowski Castle**

Festiwal Witolda Lutosławskiego jest współorganizowany i współfinansowany przez Instytut Muzyki i Tańca oraz dofinansowany ze środków m.st. Warszawy
The Witold Lutosławski Festival is co-organized and co-financed by the Institute of Music and Dance and it is financed with the help of the City of Warsaw

MIASTO
STOŁECZNE
WARSZAWA

dwójka
POLSKIE RADIO

instytut muzyki i tańca
IIMiT

Centrum
Sztuki
Współczesnej
Zamek
Ujazdowski